

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MEN OF EVERGREEN MOUNTAIN

THEIR
Rustic
RETREAT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

FRANKIE LOVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

rustik inzivaları

EVERGREEN VADİSİNİN ADAMLARI

FRANKIE AŞKI

İçindekiler

[Telif](#)
[Hakkı](#)
[Hakkında](#)

1. [Serena](#)
2. [Tristian](#)
3. [Serena](#)
4. [Serena](#)
5. [Tristian](#)
6. [Serena](#)
7. [Tristian](#)
8. [Serena](#)
9. [Serena](#)

[EPILOG](#)
[Yazar Hakkında](#)

telef hakkı

Telif hakkı © ve 2024 by Frankie Love

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Frankie Love'dan ücretsiz, buharlı bir okuma almak için [BURAYA](https://www.frankielove.com) tıklayın!

Kız küçük bir kasaba kızı. O ise bir sırrı olan dövmeli bir şehir çocuğu. Birlikte, patlayıcıdırılar.

Serena hayatına giren bu yakışıklı yabancıya aşık olmayı hiç beklemiyordu ama Tristian'ın için için yanan bakışlarına ve gizemli geçmişine karşı koymak imkânsızdı. Aralarındaki kimya alışılmışın dışındadır, ancak Tristian'ın geçmişı geleceklerini tehdit ettiğinde, ateşli aşklarını canlı tutmak için savaşmaları gerekecektir. Aşkları başa çıkılamayacak kadar sıcak mı olacak?

Bazen kulübeye girdiğimde neredeyse bir tüy seli oluyor.

Onları iyi eğitmeye, odaya girdiklerinde insanların üzerine atılmamalarını sağlamaya çalışıyoruz ama beni gördüklerinde hep çok heyecanlanıyorlar. En azından eğitim beni devirmemeleri gerektiğini anlamalarına yetti ve bunun yerine hepsi heyecanla, çılgınca sallanan kuyruklarıyla bana bakıyorlar.

Ama özellikle bir köpek için buradayım.

Reuben. Benim aşırı mutlu ve heyecanlı golden retriever'ım. Neredeyse bana tırmanıyor, ben de tüylerini karıştırıyorum. "Evet, evet, biliyorum. Seni burada diğer köpeklerle birlikte tuttuğum için çok zalimdim."

Hayallerimin peşinden gitmek için bir veterinerlik okuluna bakmak üzere eyalet dışına yaptığım seyahatten yeni dönmüştüm. Ziyaret ettiğim okuldan çok emin değildim, ama gerçek şu ki, hiçbirinden çok emin değilim. Evden bu kadar uzakta olma fikri ürkütücü.

Bu nedenle Reuben'i diğer köpeklerle birlikte burada tutmak zorunda kaldım. Moores olarak Evergreen Valley'de yaptığımız şeylerden biri de insanların köpekleri olmadan bir yere gitmek zorunda kaldıklarında köpeklerini tutabilecekleri bir yer işletmek ve bazı köpek eğitimleri vermektir.

"Sen benim küçük prensimsin ve gerçekten mecbur olmasam seni bu köylülerle kalmaya zorlamazdım," dedim, sözde köylü köpekler hakaretimi görmezden geldi. Ben de onları aynı şekilde seviyordum ve bu duygu kesinlikle karşılıklıydı. Onları genellikle yürüyüşe çıkarır, ödül maması verir ve beslerdim.

Yine de hep daha fazlasını yapmak istedim. Her şekil ve boyuttaki hayvanı severdim ve evimizde birçoğuna bakıyor olsak da, ne zaman hasta ya da ağır yaralı bir hayvanımız olsa, Smithport'tan bir veteriner çağırmak zorunda kalırdık. Evergreen Vadisi o kadar küçük bir kasabaydı ki, burada tam zamanlı çalışan bir veterinerimiz yoktu, sadece zenginler ve onların süslü atları için sözleşmeli olarak çalışan birkaç kişi dışında.

Köpeklerle ilgileniyorum, onlara sabah yemeklerini veriyorum ve Reuben'i yürüyüşe hazırlıyorum. Dışarı çıkıyoruz ve aile çiftliğine bakıyorum. Sanırım hayvan yetiştirme ve eğitmeye odaklandığımız için burası bir tür çiftlik, ama Evergreen Vadisi'nin orman ve dağlarla çevrili olduğu düşünüldüğünde, *çiftlik* terimi bana fazla batılı geldi.

Yine de burası evim, sevdiğim tüm insanlar da dahil.

Hawk da dahil, o tam bir pislik.

Piknik masalarımızdan birinde oturmuş, eşi Lavender ile kahvaltının tadını çıkarıyor. Geçen yıl tanışmışlar ve kısa sürede birbirlerine aşık olmuşlar. O ve arkadaşları Hawk ve Lavender için bir ev inşa etmeye çalışıyorlar, ancak şu anda inşaatın özellikle zorlu bir aşaması var, bu yüzden o ve Lavender sadece birkaç haftalığına da olsa şimdilik aile evine geri döndüler.

Yüzlerine karşı asla itiraf etmem ama onu ve sahip olduklarını çok kıskanıyorum. Lavender'a karşı çok tatlı ve Lavender da ona karşılık veriyor. Birbirlerine sarılışları, birbirlerinin gözlerinin içine bakışları. O kadar tatlı ki kusasım geliyor ama aynı zamanda onu istiyorum. Hem de çok.

Evet, sadece on dokuz yaşındayım. Evet, günümüz dünyasında bazen insanların kırk yaşına kadar sonsuz aşkı bulamadıklarının farkındayım. Ama bana bencil diyebilirsiniz. Keşke ben olsaydım ve keşke şu anda ben olsaydım.

"Serena?" Hawk bakmakta olduğumu fark ederek sesleniyor. "Bize katılacak mısın, yoksa ürkütücü röntgenciliğini sürdürmeye devam mı edeceksin?"

Kardeşıme ters ters bakıyorum, oraya gidip kafasına bir tane patlatmak istiyorum. Bunun yerine, son derece aptalca da olsa normal olanı yapmaya karar veriyorum.

"Gördüğüm kadarıyla Reuben de bize katılıyor," diyor Lavender, köpeğim kulak fırfırlarını ondan almak için bana ihanet ediyor. Ondan nefret falan etmiyordum ama sanırım kıskançlığım bazen en tuhaf şekillerde ortaya çıkıyor.

"Frankfurt Eyaleti seni hiç etkilemedi mi?" Hawk, ikisinin yanlarında getirdiği meyve tabağından bana bir elma uzatırken şöyle diyor.

"O... şey, o bir okuldu. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu. Olmama gerek en sıkıcı okuldu." "O

kadar kötü, ha?" diye kaşlarını kaldırarak cevap veriyor.

"O kadar da kötü değil. Bence ineklere, atlara ve diğer şeylere biraz fazla odaklanıyorlar. Batı'nın çok dışında. Ben de köpekler, kediler, kuşlar ve benzeri evcil hayvanlara daha fazla odaklanmak istedim."

"Bazen buraya atlar ve inekler gelir."

"Evet, ama bu daha çok bir tuhaflık. İneklerin çoğu kasabanın dışındaki çiftliklere gidebilir."

İronik bir şekilde, ineklerden bahsettiğim anda bir inek beliriyor.

Yola büyük bir kapalı kasa kamyon çıkıyor. Bu sefer Hawk'ın arkadaşlarından biri değil. Kim olduğunu anlamam biraz zaman alıyor, çünkü onu pek sık görmüyoruz. Bay Bell, fark ettim. Evergreen Vadisi'nin eteklerinde bahsettiğim çiftçilerden biri.

"Babamın yıllık et sevkiyatı geldi," diye duyuruyor Hawk. "Sanırım gidip yardım etmem gerekiyor."

"Yıllık et sevkiyatı mı? Et o kadar uzun süre iyi kalmıyor," diyor Lavender. İçinde hâlâ çok fazla zengin kız var ama öğreniyor.

Bay Bell'in inip kardeşimi selamlamasını izliyorum.

Ve sonra bir şey görüyorum: hayır, nefesimi tamamen kesen birini.

En delici mavi gözlere sahip ve henüz doğrudan bana bakmadı bile. Sadece bir köşesini yakaladım. Saçları en yakışıklı şekilde kısacık kesilmiş. Geniş, güçlü, kolları spor salonunda sağlıklı bir zaman geçirmiş gibi görünüyor. Ve kolları dövmelemlerle kaplı. Çoğunlukla koyu renkli ama çok sayıda renkli dövme var. Alevler, kafatasları ve bazı çiçekler de var.

Onun gibi biri Evergreen Vadisi'nde göze batıyor ve beni kesinlikle büyülüyor.

Kamyonun arkasına giriyor ve omuzlarına asılmış koca bir inek leşiyle çıkıyor. Plastik ve buz paketlerine sarılmış, bu yüzden görüldüğü kadar iğrenç değil.

"Bu... bu adamın taşıdığı koca bir inek mi?" Lavender gördüklerine çok şaşırdığını söylüyor.

"Babam gençliğinde bir kasabın yanında çıraklık yapmış," diye açıklıyorum. "İneği kendisi kesecek kadar öğrendi. Ve bunu yıllardır yapıyor."

"Ama bütün bir inek?"

"Sığır eti fiyatları yüksek. Bu şekilde satın almanın daha ucuz olduğu sonucuna vardı. Bununla başa çıkmak için bir garaj dolusu dondurucumuz var."

Garip dövmelemlerli adam ineği hiçbir şey değilmiş gibi taşıyor. Sanki Incredible Hulk gibi. Gözlerim ona takılı kalıyor, kamyonun içinde kaybolduğu yarım dakika boyunca ondan sadece kısa bir süreliğine ayrılmıştım.

Garaja gider, kendisine kapıyı açan Hawk ile sohbet eder ve onu fark eder. Hawk'ın kendisi de bu adamdan etkilenir.

Bu gezgin bakış sırasında adamın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum. Farlara tutulmuş bir geyik gibi olduğum yerde donmuş bir halde ona bakıyorum.

Gülümsüyor ve ben neredeyse eriyorum.

Dikkatimi çekmeye çalıştığı anlaşılan Reuben'e doğru aceleyle kayıyorum. Gözlerimi ondan uzak tutmak için elimden geldiğince çabalayarak köpeğimin sırtını okşuyorum.

Tanrım, kendimi dünyanın en garip ucubesi gibi gösterdim, değil mi? "İyi misin?"

Lavender soruyor. "Hayalet falan mı gördün?"

"Uh, hayır. Sadece, um... sadece bunun için

endişelenme, tamam mı?" Sırıttıyor. "Dövmelemlerli adam mıydı?"

"Sana endişelenmemeni söylemiştim!" Ben de ona karşılık verdim. O da bana güldü.

Tabii, kesinlikle haklı. Çok seksi biri ve kim olduğu çok ilgimi çekti. Onu bir daha hiç görmesem bile uzun süre onu düşüneceğim.

Çekici bulduğum erkeklerle konuşmaktan korkmuyorum. Bundan önce hoşlandığım tek erkek beni tuvalette ondan saklanmaya itmemişti.

Göz ucuyla bana yaklaşan birini fark ettim. Bu o.

Aman Tanrım.

Ve en yakın banyo çok çok uzakta.

Tüm bunlarla işim bittiği için mutluyum. Hiçbir zaman uzun yolculukların büyük bir hayranı olmadım ve Bay Bell ile bu ineğin teslimatı, onun için yapmak zorunda kaldığım en uzun yolculuklardan biri oldu.

Bu kasabadaki çeşitli insanlarla bu kadar çok anlaşma yapması beni şaşırttı. Küçük kasabaların farklı olduğunu biliyordum ama benim gibi bir şehir çocuğu için her şey yeniydi.

Bay Bell'in buraya gelmesini istediğini tahmin ettiğim adam, "Pekâlâ, babamın daha sonra ilgilenmesi için dondurucuya koyuyorum," diyor. "Kişisel teslimat için her zamanki gibi teşekkürler."

"Ne zaman istersen Hawk," diye yanıtlıyor Bay Bell. "Baban bana her zaman iyi davranır, bu yüzden benim de aynısını yapmam doğru olur." Bu Hawk denen adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Gördüğüm kadarıyla babamın deyimiyle bir ata sahipsin."

Bay Bell omzuma bir tokat attı. "Ne, Tristian burada mı? Evet, çok çalışkan ve bir öküz kadar güçlüdür." Sırıttım.

Bu işte çalışırken spor salonundan bu kadar uzak olmak konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmek güzel.

Hawk, "Umarım daha kırsal bir hayata alışıyordur," diyor. "Gidip babama onu neyin beklediğini haber vereyim. Kendinize iyi bakın Bay Bell. Atınıza da."

Bay Bell ve ben garajdan çıkarken Hawk evin içine yöneldi.

"Bugünlük işin bitti, Tristian. Gerçekten istemiyorsan benimle geri dönmene gerek yok," diyor yaşlı adam. "Ve istediğini sanmıyorum. Evergreen Vadisi'ne taşındınız, değil mi?"

Başımı salladım. Birkaç aydır buradaydım ama kasabada fazla dolaşmadım. Çoğunlukla çalışmadığım zamanlarda ortalıkta görünmüyorum. Tekrar büyük bir profil oluşturmak için acelem yok, özellikle de şehirden ilk ayrılışımdan sonra. "Pekâlâ, pazartesi görüşürüz o zaman patron."

"Kendine iyi bak," diyor Bay Bell ve yanımdan geçerken sırtımı babacan bir tavırla sıvazlıyor.

Garajdan çıkıyorum ve günün geri kalanında özgürlüğümle ne yapacağımı düşünerek geriniyorum. Gerçekten zor bir karar.

Bu düşündürücü esnemenin ardından onu fark etmem çok uzun sürmedi.

İşte orada. Beni izliyor, elini bir köpeğin başına koymuş, pasif bir şekilde onu okşuyor.

Lanet olsun, çok güzel. Uzun kahverengi saçları uçlarından kıvrılmış, sutyen askılarını görebileceğim kadar düğmesi açık bir flanel gömlek giyiyor. Kısa kot şortu, ellerimi günlerce aşağı yukarı gezdirebileceğim uzun, tatlı bacaklarına doğru uzanıyor. Vücudunun geri kalanına öyle cazip bir şekilde kıvrılıyorlar ki, beni sevimli çilli yüzüne geri götürüyor ve bana nasıl merakla baktığını, o büyük kahverengi gözlerin beni onunla olduğum kadar içime çektiğini.

Birden göz temasını kesti. Onda biraz endişe var, ama bir kadının bana uzun uzun baktığını anlayabilirim. Hepimiz çekici bulduğumuz insanların yanında biraz gergin oluruz.

Açıkça ortada olan bir şeyi görmezden gelmek için bir sebep yok.

Bu yüzden hemen yanına gidiyorum. Aradaki buzları eritmek için. Hissettiğim titreşimlerin sadece benim mevcut olmayan ipuçlarını okumam olmadığını teyit etmek.

Köpeğin beni engellemesini bekliyorum ama onun yerine merakla başını eğiyor. Sanırım bazı köpeklerde gördüğüm gibi aşırı savunmacı olması konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Merhaba," diyorum ona yaklaşarak. Moore çiftliğinin etrafına bir göz attım. "Güzel bir eviniz varmış."

"Merhaba," diyor, sesi yumuşak.

"Seni şuradan gördüm ve adını öğrenmeden gidersem kendimle yaşayamayacağımı düşündüm." Biraz fazla dramatik oldu ama herkes biraz dramı sever, özellikle de kızlar.

"Hı-hı," diyor gözleri kayarak. "İlgilendiğin her kızın adını bu şekilde mi öğreniyorsun?" "Hayır, daha önce kullandığımı sanmıyorum. Sen ilksin. Sen özelsin."

Gülümseyerek başını sallıyor, buzları hızla çözülüyor. "Ben Serena. Peki ya sen? Adını öğrenmeden yaşamama izin mi

vereceksin?"

"Tristian," dedim. "Serena çok güzel."

"Annem kesinlikle öyle düşünüyordu. İyi ki de kazanmış. Babam bütün çocuklarına kuş ismi vermek isterdi."

Bir kaşımı kaldırıyorum, beynimdeki dişliler hareket ediyor. "Hawk gibi mi?"

"Evet. Hawk gibi, kardeşim. Benim adım neredeyse Robin olacaktı. Ki bu bir erkek ismi."

"Robin de bir kız ismi."

"Hayır, değil." Kollarımı kavuşturuyor. "Cinsiyet ayrımı yok."

"Ama Batman'in yardımcısı bir çocuk."

"Çünkü bu onun süper kahraman adı. Batman'in yasal adı Batman değil. Ayrıca kız Robinler de var." Gözlerini deviriyor.

"Robin Williams bir erkek."

"Sizi temin ederim ki çocukken Robin adında birkaç kız sınıf arkadaşım vardı. Bu da tam bir kız ismi."

Birbirimize bakıyoruz, anın saçmalığı bizi yakalıyor. Beş dakika önce birbirimizi tanımıyorduk bile ama şimdi sanki yıllardır yakın arkadaşmışız gibi isimler hakkında anlamsız bir sohbete dalmışız.

Bu bir kızla sahip olmayı sevdiğim bir titreşim. Onlarla uyum içinde olduğunuzu ve ileriye gideceğinizi bilmenizi sağlar. "Sana inanacağım. Şimdilik," diyor bana şakacı bir bakış atarak. "Sen ve senin sözde dişi Robinler." "Neden böyle şeyler hakkında yalan söyleyeyim ki? Hem de bu kadar muhteşem birine yalan söyleyeyim?"

Güzel bir kırmızı tonuna dönüşür. "Ah, evet, güzel kızlara kimse yalan söylemez. İnsanlar bana karşı her zaman tamamen dürüsttür ve asla bir şeyler uydurmazlar."

"Yani, evet, elbette. Ama bu genellikle milyarder olduğumu iddia ederek olur. Ya da astronot. Ya da milyarder bir astronot. Neredeyse sahip olduğun özel bir ismin cinsiyetsiz olduğunu düşündüğümünden değil."

Köpek yaklaşıyor ve kuyruğunu neşeyle sallayarak bana ciddiyetle bakıyor.

"Onu sevebilir miyim?" Dost canlısı köpeğe bakarak soruyorum.

"Hmm? Evet, elbette," diye onaylıyor. "Gerçi sana karşı bu kadar dostça davranmasına şaşırdım. Genelde beni acımasızca savunur ve bana zarar vermeyeceklerinden emin olana kadar hırlar."

Köpeğin önünde diz çöküyorum, ben sırtına birkaç vuruş yaparken o gelip yüzümü yalıyor. "Adı ne? Böylece sohbetimizi köpek isimlerine yönlendirebiliriz?"

"Reuben."

"Sandviç gibi mi?"

Başını sallıyor. "Dokuz yaşındaki halim, gerçek sandviğin iğrenç olduğunu düşünmesine rağmen onu güzel buluyordu." Köpek bana sokulurken gülüyorum. "Eğer yardımı olacaksa, bu da gerçek bir isim."

"Nesin sen, bir tür isim uzmanı falan mı?"

"Pek sayılmaz. Harika ilişkimiz böyle başladı."

Kıkırdıyor. Tanrım, bu sese bayılıyorum. "Sanırım o kadar da garip değil. Annemle babam bir kasapta tanışmışlar ve en iyi hamburgerin hangi kalitede sığır etinden yapıldığı hakkında uzun uzun konuşmuşlar."

"Ve sevgi dolu bir ilişki kuruldu. Hayat güzel değil mi?"

Sırıttıyor ve yanımda diz çöküyor. "Senden gerçekten hoşlandım. Kendi köpeğiniz var mı?"

"Hayır. Keşke. Şehirde küçük bir apartman dairesinde büyüdüm. Her zaman bir tane istemiştım ama ailemle, onları her gün ne kadar yürüyüşe çıkarırsam çıkarayım, böyle küçük bir ortamda bir tane sahibi olmanın zalimce olacağı konusunda hemfikirдик."

"Bu çok garip. Genelde köpekler diğer köpek sahiplerine bu kadar çabuk açılırlar. Muhtemelen kokuyla ilgili bir şeydir."

"Sanırım benim havalı olduğumu düşünüyor, o zaman." Sevimli bir adam ve çok sevgi dolu. Onun bu kadar mutlu olması bana Serena'nın

Daha tatlı.

"Şehir çocuğu, ha? Seni bu ıssız yere getiren nedir?"

Acele bir cevap vermek istemediğim için sessiz kalıyorum. Ona yalan söylemek de istemiyorum. "Sadece her şeyden uzaklaşmak istedim, gerçekten."

Koşuşturma ve karmaşa. Evergreen Valley gibi daha sakin bir yerin mükemmel uyum sağlayacağını düşündüm."

"Sen de Bay Bell için çalışıyorsun. Çoğunlukla yoldan geçen insanları işe alır. Genellikle kök salmış insanları değil."

"Onu iyi tanıyorsun sanırım?"

Omuz silkiyor. "Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem, ama nasıl çalıştığını bilmek için babamla çiftliğine yeterince gittim. Evergreen Vadisi küçük bir kasaba. Eninde sonunda herkesi tanırırsınız ve çoğu sırrın uzun süre gizli kalmadığını öğrenirsiniz."

Onun sözleri, kendi rahatım için Reuben'i biraz daha fazla sevmeme neden oluyor. Sırlarım var, evet. Herkesin olduğunu sanıyordum. Ve benimkinin henüz ortaya çıkmasını istemiyordum.

"Ee," diyor dilini şaklatarak ve köpeğinin dikkatini çekerek, "şu anda ne yapıyorsun?" "Kesinlikle hiçbir şey."

Peki ya sen?"

"Gelip Reuben'i benimle yürüyüşe çıkarmak ister misin? Ormanda küçük bir gezinti?"

"Yeni tanıştığın bir adamla ormana mı gidiyorsun? Biraz güvenmiyor musun? Önce beni yemekte tanıman gerekmez mi?"

Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Benim için Reuben'den daha iyi bir karakter yargıcı yoktur. Senden hoşlanıyor olması

Seninle gezintiye çıkmam için yeter de artar bile."

Reuben nefes nefese bana dönerken neşeli bir havlama sesi çıkarıyor.

"Eğer gelmemi istiyorsa, sanırım gelirim. Reuben'i hayal kırıklığına uğratamayız, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor düzgünce ayağa kalkarken. "Senin de beni hayal kırıklığına uğratmana izin veremem, koca oğlan." Böylece üç kişi olduk.

Bu kadar hızlı bir şekilde neredeyse bir randevuya çıkmayı beklemiyordum ama Serena'nın daha önce yaltaklandığım kızlara benzemediğini söyleyebilirim.

O çok daha fazlası.

Onlarla olan tüm anlaşmazlıklarına rağmen, ailemin evlerini inşa etmek için oldukça güzel bir yer seçtiklerini söylemek zorundayım. Orman çok güzel ve evi çevreleyen çok sayıda iyi yürünmüş patika var, bu patikalar ailem yıllar önce bu yollardan ilk kez geçmeden çok önce oluşmuş.

Sade ve dingin. Çok güzel. Reuben'i neredeyse her gün buradan geçiriyorum ve hiç yorulmuyorum.

Reuben de öyle. Burada o kadar çok doğa kokusu alıyorum ki, buranın bir köpek için tam bir smorgasbord olduğunu fark ediyorum. Tristian etrafındaki manzarayı seyrediyor. Bir şehir çocuğu olduğunu açıkladıktan sonra, bu ormanda ilk kez bulunuyor.

Ondan bu kadar korktuğuma inanmıyorum. Sanırım bu anlamda herkesten korkardım. Çok seksi biri ve sanırım benim gibi basit bir köylü kızını istediğine inanmıyorum.

Gezintimize devam ederken, "Buralarda bir yürüyüş gazisi gibi dolaşıyorsun," diye gözlemliyor. "Bütün kızlar ormanda gezinirken senin kadar doğal mı?"

"Eğer buradaki ormanda nasıl seyahat edeceğini öğrenmezsen, Tristian, hareket etmek için çok küçük bir alana sahip olacaksın

içer

i." "Hey, ben şehirliyim. Gençliğimin çoğunu şehir merkezinde dokuz bloklu bir alanda geçirdim." "Ve sanırım o bloklar yoğun ve insan doluydu."

"Evet. Buraya karşı biraz sıkışık. Sanırım başka bir insanla karşılaşırsanız, bu bir sürpriz olur."

"Bazen başka insanlarla karşılaşıyorsunuz. Dünya ne kadar büyük görünürse görünsün, sonuçta hala oldukça küçük."

Düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor. "Sanırım öyle. Benim gibi şehirli bir çocuk, senin gibi taşralı bir kızla karşılaşıyor.

ayrı dünyalar."

"Kader her şeyi oldurur."

Gülüyor. "Kader, toplantımızı adlandırmak için güçlü bir kelime gibi görünüyor.

En azından henüz değil." "Sanırım birkaç yıl sonra ne diyeceğimizi bileceğiz, değil mi?"

Ormandaki yolculuklarımıza ben rehberlik ediyorum. Onu tam olarak nereye götürmek istediğimi biliyorum. Biraz yokuş yukarı bir yürüyüş, ama kesinlikle ona attığım her şeyin üstesinden gelebilecek kadar formda.

"Peki, aile çiftliğinde güzel görünmek dışında bir iş yapıyor musun?" diye soruyor büyük ağaç köklerinin üzerinden tırmanırken. "Bunun tam zamanlı bir iş olmadığını söylemiyorum. İnanılmaz derecede iyi yapıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Çoğunlukla kulübeyi ve köpekleri idare ediyorum." "Ailen bir köpek kulübesi mi işletiyor?"

"Hey, köpekler bazen kalacak bir yere ihtiyaç duyarlar ve onlara bakmak için fazlasıyla yeterli alanımız var. Hayvanları seviyorum, bu yüzden benim için uygun. En azından iyi bir okula girene kadar."

Kaşları havaya kalktı. "Okul, ne için?"

"Veterinerlik."

"Yani onlara sarılıp öpmekten ve uzun yürüyüşlere çıkarmaktan daha fazlasıyla mı ilgilenmek istiyorsunuz?"

"Bunlar da önemli," diyorum Reuben'in yakındaki bir ağaca yaslanıp rahatlamasını izlerken. "Ama Evergreen Vadisi'nin tam zamanlı bir veteriner ihtiyacı var. Ve o veteriner de ben olabilirim."

Tristian bana hayretle bakıyor. "Gerçekten kasabada bir veterineriniz yok mu?"

"Tüm hayvanları görmeye açık olan yok. Biz küçük bir kasabayız. Bazen böyle şeylere sahip olamıyorsunuz." "Bu bana biraz garip geldi. Sırada ne var, bana iyi bir Hint restoranınız olmadığını mı söyleyeceksiniz?" "Yine kalbini kırdığım için üzgünüm, Tristian."

"Lanet olsun. Sanırım hayatta kalacağım. Bu şeyleri nasıl pişireceğimi kendim öğrenmeliyim."

Tepeye çıkmaya devam ediyoruz. Aslında ben de buraya çıkmayalı biraz olmuştu, bu yüzden bana çıkardığı sorunlara şaşırmıyorum. "Peki ya sen? Bay Bell'in çiftliğinde sadece yakışıklı mı görünüyorsun?"

"Bunu çok iyi yapıyorum," diyor bana kolayca ayak uydurarak. "Ama ne yazık ki bana bir model olarak değil, bir ırgat olarak para ödüyor."

"Seni buraya ne getirdi ki? Saman balyalarını insanların sırtına atmayı hayal ederek büyüdüğünü sanmıyorum."

kamyonlar."

"Peki ya yapsaydım? Bu saygın bir pozisyon. Dünyanın saman balyalarını kamyonlara yükleyen insanlara ihtiyacı var." "Evet, var ama sanırım çoğu şehirli insan astronot olmayı hayal ediyor. Ya da milyarder."

"Ve ben bunların hiçbiri olmak istemiyorum."

"Bunu tespit ettik. Peki, şehirde ne yaptın o zaman?"

İkimiz bir süre daha devam ettik. Cevap vermediğini fark etmem bir anımı alıyor. Ona tekrar bakıyorum. "İyi misin?"

"Şehirdeyken fedaiydim," diyor, sözleri biraz ani. "Bilirsiniz, kulübün önündeki güçlü adam olmak, yanlış insanların içeri girmediğinden emin olmak. Ve eğer içeri girerlerse, sorun çıkarmaya başladıklarında icabına bakmak. Sanki çok gürültülü, kokulu ve şiddetli saman balyalarıymış gibi onları boyunlarından tutup sokağa fırlatıyorsunuz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu pek eğlenceli bir işe benzemiyor."

"Değildi. Ama iyi para veriyordu ve çalışma saatleri gerçekten iyiydi. Bu yüzden devam ettim. Bu işte iyiydim."

"Sana mı bakıyorum? Öyle olman hiç de şaşırtıcı değil." Tepeye doğru biraz daha tırmanıyoruz. Gün batımı hızla yaklaşıyor, zaman benden çok ama çok uzaklaşıyor.

Neyse ki karanlıkta çok uzun süre yürümeyeceğiz. Neredeyse geldik.

Peki ya dönüş yolculuğu için? Telefonumun çok güçlü bir el feneri var. Elbette, ormanda yaşamak Evergreen Vadisi'nin eski moda yöntemidir, ancak bu modern teknolojinin takdir edilmediği anlamına gelmez.

Yolculuğumuzun son durağı olan platonun tepesine ulaşıyoruz. Evergreen Vadisi'ne bakıyorum, tüm kompakt ihtişamını içime çekiyorum.

Tristian hemen arkamda ve bana izleme sırasında katılıyor. "Vay canına. Demek bu yüzden bu gezi birdenbire bir dağ tırmanışına dönüştü."

Nefes alıp veriyor. Kesinlikle formda ama sanırım bu tür bir fiziksel efora alışık değil. Bunu ona karşı kullanmak, spor salonunda bench press'i onun kadar zorlayamadığım için benimle dalga geçmesine benzerdi.

Tristian elini omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor. Kasıtlı olup olmadığını bile bilmiyorum ama ben de ona doğru eğilirken dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum. Çok güzel kokuyor ve bana karşı harika hissediyor. Aklıma bu yürüyüş sırasında daha az kıyafet giymeyi dilediğim geliyor.

Reuben kendine ait küçük bir çim alana gidiyor, kestirmek için uzanmadan önce etrafında birkaç tur atıyor. O da en az benim kadar bu noktaya alışkın ve bu çim parçası onun ikinci yatağı sayılır.

Tristian omzuma masaj yaparken, "Burası çok güzel bir yer," diyor. "Kilometrelerce beton görmeye ve doğal dünyadan mahrum kalmaya o kadar alışmışım ki."

"Şehirlerin parkları yok mu?" Ona doğru eğilirken elimi göğsünde gezdiriyorum.

"Evet, var ama aynı şey değil. Hâlâ vızır vızır geçen arabaları duyuyorsun. Bu... garip... neredeyse... sessizlik değil." Uzaklara doğru boş gözlerle bakarken duraksıyor. "Daha önce hiç bu kadar sessiz bir yerde bulunduğumu sanmıyorum. Biraz ürkütücü."

"Sanırım öyle, eğer alışık olduğunuz şey bu değilse."

"Yine de buna alışabilirim. Bu manzaraya. Bu yalnızlığa." Şakacı bir sırıtişla bana dönüyor. "Yanımda duran bu harika kadın."

Neşeyle kıkırdıyorum. "Benim de burada yaşadığım deneyimi kesinlikle geliştirdiğini söylemeliyim."

Beni yakın tutuyor, gözlerimin içine bakıyor. Tanrım, çok güzeller. Bir erkekte istediğim her şey onda var. Yakışıklı, güçlü, nazik, köpeklerle arası iyi. Onunla tanışana kadar ilk görüşte aşkın saçmalık olduğunu düşünürdüm.

Gerilim çok güçlü. Bana bakışına bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Bunun daha fazlası olmasını istediği hakkında. Sadece bir yürüyüşten, sadece bir randevudan çok daha fazlası, her ikisi de bunun kesinlikle güzel bir şeyin başlangıcı olmasını istiyor.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirerek niyetini doğruluyor.

Tanışıyorlar. İlk öpücüğüm ve her zaman beklediğim gibi. Beni daha da yaklaştırırken elleri belimi sarıyor, öpüşmemiz büyük bir yoğunlukla artıyor.

Elleri vücudumdan aşağı, kalçalarıma doğru iniyor. Yılın bu zamanlarında hep şort giyerim ve şimdi bunun için her zamankinden daha çok şükrediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve olacakları beklerken ürperiyorum.

Onu istiyorum. Kötü bir şey. İçimde öyle bir ateş var ki, şu anda bir erkek tarafından, hem de herhangi bir erkek tarafından ehlileştirilmesi mümkün değil.

Dokunuşundan heyecan ve endişe ile ürperiyorum. Hiçbir zaman bir kızın bekaretine çok fazla değer veren biri olmadım. Bir şeyi yapmamış olmayı kutlamak bana her zaman biraz aptalca gelmiştir, özellikle de bu şey insan deneyiminin bu kadar doğal ve merkezi bir parçasıyken.

Bu inançlar, daha birkaç saat önce tanıştığım bir adamla yatmak isteyebileceğimi öne sürmek söz konusu olduğunda beni daha az enkaz haline getirmiyor.

Tristian ise vücut dilini okuma konusunda oldukça bilgili görünüyor. İkimizi de biraz nefessiz bırakarak öpüşmemizi

sonlandırdık. "Çok heveslisin, değil mi?"

"Mm hmm," diyorum başımı sallayarak. "Ben her zaman bir şey istediğimde gidip onu alan biri oldum. Sadece şu anda istediğim şey Cookie's'ten milkshake almaktan biraz daha olgun bir şey."

"Evet. Benim istediğim şey de bundan çok daha olgun."

"Peki o zaman. Ben istiyorum. Sen de istiyorsun. İkimizi bunu elde etmekten alıkoyan ne?"

"Klas, saygın kadınların en azından, ne bileyim, dördüncü randevuya kadar bekledikleri fikri ve bu yürüyüşün bir ilk sayılıp sayılmayacağını bile bilmiyorum?"

Kaşlarım kalktı. "Bunu yapmak için dördüncü buluşmaya kadar beklemem gerekecek, değil mi? Siktir et."

"Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum; sadece duyduğum bir şey. Kimsenin doğru zamanın ne zaman olduğunu bildiğini sanmıyorum. İnsanlar sadece canları istediğinde bunu yaparlar ve canları istediğinde de bunu yapmak için doğru zamandır."

Yüzünü okşuyorum, kirli sakalının sertliğinin tadını çıkarıyorum. "O zaman doğru zamanın şimdi olduğunu düşünüyorum." Sırıttır. "Tam burası mı? Aşağıdaki memleketine bakarken mi?"

"Ne? Sence içlerinden biri bizi bu kadar yukarıdan fark edebilir mi?"

"Sadece söylüyorum, çoğu kız yatakları tercih eder."

"Ailemin evinde yaşıyorum, Tristian. Olmasını umduğum kadar özel bir yer değil."

Gülüyor ve beni tekrar öpüyor. İlki kadar iyi olmayacağını düşünürsünüz ama bir şekilde daha iyi. Elleri kıcımın etrafında kıvrılıyor, beni sabit tutuyor.

Ellerimi göğsünde gezdiriyor, düğmeli gömleğini yavaşça açıyorum. Göğsünde sadece hafif kıllar var ve dövmelelerinin çoğu gövdesinden aşağıya doğru devam ediyor. Belki bir noktada ona bunları sormak için aklıma bir not alıyorum.

Daha derine iniyorum, vücudunun kaslarını ve hatlarını hissediyorum. Parmak uçlarımda altında çok hoş bir his var.

Tristian da benimle aynı derecede ilgileniyor, pazen gömleğini sıyrıyor, sütyenimin üzerinden göğüslerimle biraz oynuyor. Ateşli bir randevu isteseydim giyeceğim gibi giyinmemiştim ama Tristian'ın umurunda olduğunu sanmıyorum. Beni çıplak istiyor, moda anlayışım ya da anlayışsızlığım umurunda bile değil.

Sütyenimin kancasını açıp ayaklarımda dibine düşmesine izin veriyorum. Tristian onaylayan bir gülümsemeyle bana bakıyor. Görülmeye değer bir şey olduğundan beri onları gören ilk erkeğin o olması üzerimdeki yükü hafifletiyor.

Öpücükleri onun onay damgasıdır. Dudaklarımdan yanaklarıma, boynuma ve göğsüme doğru eğilip onlara biraz sevgi gösteriyor, yalamalarının sıcaklığı adrenalini pompalıyor ve ona olan arzumu daha da yoğunlaştırıyor. Elleri kıvrımlarımı keşfetmeye devam ediyor, giderken bana masaj yapıyor, vücudumda daha aşağılara iniyor, mutluluğun sıcaklığı onları takip ediyor.

Onu acele ettirmek için şortumun düğmelerini açıyorum. Buna gençliğin sabırsızlığı diyebilirsiniz, ama bir şey istediğimde, hemen o anda ve orada istiyorum, ihtiyacım olandan bir dakika daha fazla beklemiyorum.

Giysilerimiz altımızda küçük bir yatak oluşturuyor ve neyse ki bu platoda başlangıçta yumuşak çimenler var. Aşkın daha samimi yönleri söz konusu olduğunda o kadar da deneyimli değilim, ama Tristian'la ormanın bazı bölgelerinde bulabileceğiniz gibi bir grup sivri kayanın üzerinde yuvarlanmak isteyecek kadar da aptal değilim. Beş yıldızlı lüks bir otel değil ama kesinlikle iş görür.

Arada kot olmayınca parmakları elektrikleniyor. Kıcımın üzerinden, sonra bacaklarımdan arasından, kumaşı kıvrımlarıma doğru dürtüyor. Beni çok hoş bir şekilde gıdıklıyor ve dokunuşundan sessizce nefes alıyorum ve daha kalın bir şekilde koyuyor, klitorisimi kolayca buluyor ve çok güzel bir şekilde alay ediyor.

Onun da benim kadar çıplak olmasını istiyorum. Sinirle kot pantolonunu çekiyorum ve pantolonunu çıkarmadan önce botlarını tekmeleme isteğimi yerine getirmek için garip bir şekilde bir an durmak zorunda kalıyor. Bu tür şeyleri izlediğim sanatsal tasvirlerde bu kısım hep atlanırdı, çünkü sanırım aksiyonu bölüyorlardı. Bizim için mi? Sadece ikimiz aptallık yapıyoruz, zevkle kıkırdıyoruz ve olacıkları bekliyoruz.

Kıyafetlerimiz altımızda, çamurun içinde bir yığın halinde. Bunun daha sonra temizlememiz gereken bir pislik olacağından eminim ama şu anda bunlar gelecekteki Tristian ve Serena için birer sorun. Şimdiki Tristian ve Serena'nın istediği tek bir şey var, o da birbirleri.

Kotunu çıkarınca boxer'ının içindeki şişkinliği görüyorum ve utangaç bir tavırla onu yakalamak için hamle yapıyorum, ellerimde ne kadar sıcak olduğuna şaşıyorum. Ne kadar sert olduğunu da. Kavrıldığımda zonklıyor ve dokunuşumun altında titrediğini görüyorum, bana olan arzusunun yoğunluğu oldukça etkileyici. Onu okşuyorum, bu his hoşuma gidiyor ve parmaklarımdayken sahip olduğum garip güç hissi.

O da seviyor.

Tristian boxer'ını bacaklarından aşağı indiriyor ve ben de son giysilerimizden de kurtulma isteğiyle ona katılıyorum. İkimiz de doğanın istediği kadar çıplak olduğumuzda, kollarına atlıyorum, güçlü kolları beni kolayca yakalıyor ve çok yakınimde tutuyor ve dudaklarımız tekrar buluşuyor.

Beni yere indirirken sıkıca tutuyor ve altımızdaki derme çatma yatağa usulca yatırıyor. Sert elleri vücudumu okşuyor, aşağı doğru kayıyor ve beni bacaklarımı açmaya zorluyor. Yapmak istediği her şeye tamamen hazırım, çünkü onun daha deneyimli olduğunu varsayıyorum.

Ya o da bakirse?

Kahretsin, birbirimizi daha fazla tanıdığımızda gerçekten özel bir şey için buradayım.

Gerçi öyle olduğundan şüpheliyim. Ama şu anki deneyiminin hepsi benim için. Onun tüm adanmışlığı ve sevgisi benim. Ve bunu asla bırakmak istemediğimi hissetmeye başlıyorum.

Becerikli dudakları klitorisime bir öpücük kondururken, o inatçı yanakları karnıma, kalçalarımaya doğru kayıyor ve inanılmaz bir yoğunluk hissediyorum. Beni yalamadan önce dili dudaklarını yalıyor, şehvetin yolu kalçalarımaya ve tümseğimden başlayıp amımın kıvrımlarında sıfırlanıyor. Parmakları bana nazik, sevgi dolu bir dokunuş yapıyor. Benim gibi birine kabaca davranmaktan daha fazlasını biliyor.

Gerçi belki ileride bir noktada bunu da isteyebilirim.

Dil darbeleri biraz daha güçlü hale geliyor, beni çok yoğun bir şekilde çevreliyor, içimdeki ateşi iyice alevlendiriyor ve kükrüyor, gitmeye hazır. Tristan'ın dili içime giriyor ve sularımı yalamaya başlıyor ve o baskı yapmaya devam ederken ben onun altında kıvranıyorum. Her kırbaç, içimde bir mutluluk sarsıntısı, her biri bir öncekinin üzerine inşa ediyor, beni daha yükseğe, daha yükseğe ecstasy'ye gönderiyor. Bedenim bana doğru gelen zevkle başa çıkmak için geriliyor.

Ellerimi onun gür saçlarında gezdiriyor, o anda hissettiğim yoğunlukla başa çıkabilmek için bir şeylere tutunmaya çalışıyorum. Bu, genç hayatımda hissettiğim en güzel cinsel duygu ve onun altında nefes nefese kıvranıyorum.

Bana bakıyor, onun için nasıl inlediğimi, adını nasıl mırıldandığımı izliyor. Bacaklarım başının etrafına dolanıyor, onu yerinde kilitlemek istiyor, ona durma seçeneği vermek istemiyorum.

Tristian beni yeme şevkini cömertçe artırıyor. Zirveler daha da yükseliyor ve çok geçmeden titriyor ve kendimi bir arada tutmak için mücadele ediyorum. Arkama yaslanıp haykırırken dudağımı kemiriyorum.

Daha fazla dayanamıyorum. Doruk noktası beni vuruyor, sarsıyor, sahipleniyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki zevkim tepelerde yankılanıyor. Ateş tüm bedenimi sarıyor, kalbim göğsüme çarpıyor. İçimde çıldırıyorum.

Yalamaları devam ediyor, mutluluğu yaşamama izin veriyor, ancak bir anlığına da olsa en yükseklerden inmeme izin vermek için biraz yavaşlatmaya başlıyor. Yüzündeki gülümseme kendinden oldukça memnun olduğunu gösteriyor ve gerçekten de buna hakkı var.

Tristian vücudumda yükseliyor ve daha geleneksel bir dudak dudağa öpücük kondurmak için yanıma geliyor. "Tadın düşündüğüm kadar harika."

"Dudaklarımı mı yoksa amımı mı kastediyorsun?" "Neden ikisi de olmasın?"

Sırıttıyorum, şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Sana şimdi ihtiyacım var," diyor bana fısıldayarak, nefesinin sıcaklığı kulaklarıma çarpıyor, her şey gibi tahrik ediyor. "Benim de sana ihtiyacım var. Al beni, Tristian. Beni bir kadın yap."

"Sen zaten bir kadınsın. Hem de çok iyi bir kadınsın. Ben sadece seni biraz daha tecrübeli yapacağım, hepsi bu."

Daha fazla cesaretlendirmek için kıcını sıktım, horozuna ulaşmadan ve onu seksime doğru yaklaştırmadan önce. Zonklayan horoz kafasını tam amımın üzerinde hissediyorum. Bana sevgiyle bakarken, yukarı ve aşağı doğru koşarken beni gıdıklıyor.

Beni incitmek istemiyor. Beni asla incitmek istemez. Ve bu tür şeyler söz konusu olduğunda benim deneyimsizliğim bunun biraz acı verici olabileceği anlamına geliyor.

Bu onu hâlâ istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bunu bir süre öğrenmem gerekiyor ve Tristian'dan daha iyi bir öğretmen düşünemiyorum. O içeri girerken amımın dudakları aralandığında kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Daha fazlası araya giriyor ve ben yırtıcı, acı verici bir sarsıntı bekliyorum.

Ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Şey, hiçbir şey değil, acı verici bir şey değil. Daha önce hiç deneyimlemediğim için hissettiğim şey biraz garip. Bunun yerine, onun içimdeki muazzam baskısını hissediyorum, vajinamın derinliklerine doğru iterken seksimi ayırıyor. Sikinin sürtünmesi, oradaki tüm o harika sinirlere baskı yapıyor, iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

Beklentiyle titriyorum. Ona başımı sallıyorum.

Beni ne kadar ıslattığından olmalı. Onun şefkatli dokunuşunun hassaslığıyla tezat oluşturan katıksız erkekliği, onu çok istememe neden oldu.

Sadece birkaç dakika önce amıma yaptığı kapsamlı, mutluluk verici dil sürüşü de kesinlikle işlere yardımcı oldu.

Tristian sonuna kadar içimde, beni izliyor, gözlerimde acı olmadığından emin oluyor. Ona coşkuyla başımı salladığımda, kendini daha uzağa itmek ve olmak istediğim kadın gibi beni güzelce ve düzgünce becermeye başlamak için ihtiyacı olan tek izin bu.

Her vuruş, her itiş, tıpkı daha önce diliyle yaptığı gibi, kesinlikle inanılmaz bir şeye doğru ilerliyor. İçimdeki hazzın gücü hızla artarken dudağımı kemiriyorum. Her bir hamlesini karşılayarak ona karşı koyuyorum ve onu en az onun beni istediği kadar yoğun bir şekilde arzuladığımı gösteriyorum. Kollarım omuzlarına dolanıyor, sırtını pençeliyor ve bacaklarım kalçalarına sarılıyor. Her şeyini istiyorum.

Tristian için inliyorum. Onun için çığlık atıyorum. Adını haykırıyorum, bizi çevreleyen ormanda yankılanmasına izin veriyorum. Beni yakın tutuyor, bir eli kalçalarımaya, diğer eli amıma dokunuyor. Her şeyi hissediyorum. İçimdeki ateş, klitorisime masaj yapmak için içeri kayıyor. Vücudunun benimkine baskı yaptığını hissetmek tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor ve onunla tamamen

mest oluyorum.

Orgazm hızla yükseliyor. Hızımız çok arttı ve ikimiz de şehvetimizin birkaç saatlik bir Tantrik seks seansına dönüşmesine izin vermeyecek kadar birbirimiz için çok azgındık. Adını çağırırken amım onu sertçe sıkıyor.

Daha sert, daha hızlı, daha sert, bana tamamen vermesi için. Beni inkar etmiyor. Ve sanırım bunun için onu seviyorum.

Her şey beni etkiliyor. İnanılmaz bir şekilde. Çok güçlü bir şekilde. Duyguların yoğunluğundan görüşüm bulanıklaşıyor, tırnaklarım tutunabilmek için çaresizce sırtını tırmalıyor.

Beni öpüyor. O da benimle birlikte doruğa ulaşıyor. Aletinin derinlerde zonkladığını hissediyorum ve ısı fışkırmaya başlıyor, sıcaklığı o anda aldığım diğer her şeyin mutlak neşesine eklemek için hoş bir duygu.

Başka nedenlerden dolayı doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani bir bakıma bu pervasızlığı suçluluk duymadan yapmak sadece bir yan etki. İsteyebileceğim en iyi yan etki.

Bir süre orada kalıyoruz, her şeyin huzurunun tadını çıkarırken vücutlarımız birbirine dolanıyor. "Harikasin," diye fısıldıyor, bu bakire onun gibi bir aygırı yoruyor.

"Ve sen de harikasin."

"Hayır, sen harikasin."

"Sen muazzamsın."

"Scrumdiddlyumptious'sun."

Kahkaha krizlerine giriyoruz, bu neşe o anda yaşadığımız çıplak şehvetin hoş bir yan etkisi. Tanrım, o gerçekten özel biri.

Onunla tanışalı üç, dört saatten fazla olmamıştır. Ve hala?

Sanırım aşık oldum.

"On dokuz yaşındasın. Neredeyse bir yetişkin sayılırsın. Bence biraz ilgi göstermeye çalışmak ve rehberlik etmek çok doğal." Ben yiyecek bulmaya çalışırken, kollarını sertçe kavuşturarak tepemde dikiliyor.

"Eğer şüpheli biriye, bunu kendi başıma çözerim. Bunlar benim yapmam gereken hatalar Hawk."

Uzun bir iç geçirdi. "Sadece yapacağın bir hatanın gerçekten korkunç bir hata olmasından endişeleniyorum, hepsi bu." Ona ters ters baktım. "Gerçekten onun bir katil olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kollarını havaya kaldırıyor. "Ben sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum!"

Ne yazık ki haksız değil. Tristian'la geçirdiğim saatler gerçekten harikaydı. Ama canavarlar çok etkili maskeleri olan insanlar olabilir.

Kalbim mi?

Tristian'a inanıyor.

Ancak bu, beynimi tamamen görmezden gelebileceğim anlamına gelmiyor.

Fedai olarak çalışmakla tarlalarda çalışmak arasında bu kadar büyük bir değişiklik olmasını BEKLEMİYORDUM.

Zıplarken, sadece işlerin ters gitmediğinden emin olmaya çalışıyorsunuz. Kimsenin kavga başlatmadığından, kimsenin diğer müşterileri çok fazla taciz etmediğinden veya herkesin görebileceği bir yerde çok uygunsuz bir şey yapmadığından emin olmak.

Burada, tarlada olana karşı mı?

Bütün gün kıcımdan ter akıyor. Epey bronzlaşıyorum. Makineleri itip kakıyorum, saman taşıyorum, inekler ve biçerdöverler dahil her şeyin hareket etmesini sağlıyorum.

Gün başladığında ve gün bittiğinde tamamen farklı görünüyor. İlerleme kaydedildi. Ve sanırım burayı çok seviyorum. İlk başladığımda düşündüğümde çok daha fazla.

Kamyon, Bay Bell'in yarın sabah göndermek istediği samanla tamamen doldu ve böylece günüm tamamlandı.

Kaslarım ağrıyor, sıcak ve terliyim ama yine de kendimi harika hissediyorum.

Özellikle de daha sonra Serena ile buluşacağım için.

Alabama doğru yönelmek üzereydim ki orada zaten bir kamyonun yolunu kestiğini gördüm.

"Oh, sen. Hey, sen Serena'nın kardeşi misin?" Dedim. "Hawk'tı, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ve sen de Tristian'sın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bir şey mi oldu? İneğiniz kusurlu falan mıydı?" "Onunla alakası yok. Seninle kız kardeşim hakkında konuşmak için buradayım."

"Bir şey mi oldu?"

Başını sallar. "O iyi. Ama ondan uzak durmanı istiyorum." "Ne? Neden?"

Bakışları biraz tehditkâr. "İyi dostum saklayacak bir şeyin olduğunu biliyor. Bir süredir benim adıma araştırma yapıyordun ve Evergreen Vadisi'ne temiz hava ve güneş ışığından daha fazlası için geldiğini öğrendi."

Donup kaldım. Sanırım geçmişimden sonsuza kadar kaçamazdım; eninde sonunda biri onu bulacaktı. "Bak dostum, ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey için aranmıyorum; polisler gelip beni hapse atacak değil."

Ona yalan söylemiyorum. Çok iyi bir nedenim olmadığı sürece yalan söyleyen biri değilim.

"Sana inanacak kadar bilgim yok. Tek bildiğim kız kardeşimin sizin saçmalıklarınıza bulaşmasını istemediğim. O bu işe bulaşmak için çok genç ve naif ve ihtiyacı olan son şey sonunda iyi bir okul bulması ve birden sabıka kaydı olduğu için onu reddetmeleri."

"Ben asla suç teşkil edecek bir şey yapmadım Hawk. Serena'dan da asla böyle bir şey yapmasını istemem. Ona zarar vermek istemiyorum ve onun başarılı olduğunu görmeyi en az senin kadar istiyorum."

"O zaman ondan uzak dur. En azından ben senin iddia ettiğin kadar temiz olduğundan emin olana kadar." "Kız kardeşin ve benim yetişkin olduğumuzda ve kendi kararlarımızı verebileceğimizde ısrar ediyorum."

Bana doğru yaklaştı. Boylarımız hemen hemen aynı, ama ben kas bakımından biraz daha genişim. Yine de bu küçük dezavantajı onu geri adım attırmıyor. "İşte sana uyarı. Eğer onu ağlatırsan ya da o güzel küçük kafasındaki tek bir saç telini bile incitirsen, seni yakalarım ve sana muhtemelen yüksek sesle konuşulması bile yasadışı olan şeyler yaparım."

"İnan bana, bunlardan herhangi birini yapsaydım, sana izin verirdim."

Homurdanıyor ve uzaklaşıyor. Günün sonunda, söylediklerim doğru. Serena ve ben yetişkiniz ve hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamakta özgürüz.

Hawk kamyonetine tırmanıp beni yalnız bırakıyor, ben de alabama yönelip kontağı çeviriyorum. Bu konuyu Serena'yla konuşmalı mıyım diye düşündüm. Belki o zaten biliyordur.

Bay Bell'in çiftliğinden çıkamadan, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Merhaba Tristian. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Orada oturuyor. Arka koltuğumda. Dikiz aynasından bana bakıyor.

"Ne oluyor lan? Ne zamandır orada oturmuş beni bekliyorsun, seni ucube?"

"Sadece bir saattir buradayım. Belki doksan dakika. Kamyonunun arkası gerçekten çok rahat." "Rahat olup olmaması umurumda değil; insanların arabalarına girip şekerleme yapamazsın, Jessie Joe."

"Seni bulmam gerekiyordu ve ben saygılı bir adamım. Sen isteyken seni rahatsız etmek doğru gelmedi. Ya da bir cahille konuşurken. Sadece sen ve ben kalana kadar beklemek istedim."

Sıska, soluk benizli bir adam. Kısa boylu, kel ve sarı saçları olan bu adam beni her zaman ürkütmüştür. Acaba bu işe girmeden önce de böyle miydi, yoksa işin onu şekillendirmesine izin mi verdi?

"Saygılı bir adam mı? Kim korkutmak için başkalarının arabasına girer ki? Ne tür bir uyuşturucu kullanıyorsun sen?"

"Hey, işimi yapmak için ne gerekiyorsa onu yaparım. Geçmiş geçmişte kaldı, Tristian. Şimdi gelecekle ilgili. Senin geleceğin.

organizasyonla birlikte."

"Organizasyonda bir geleceğim yok Jessie Joe. Bunu onlar da biliyor."

"Bizim için çalışmana ihtiyacımız var, Tristian. Senin sessizliğine ihtiyacımız var."

"Gerçekten senin için çalışıyor muydum? Bana maaş çeklerimi veren kulüptü."

"Peki kulübün parası nereden geldi? Bu kadar aptal olamazsın, Tristian."

Homurdanıyorum. Hiçbir zaman o kadar aptal olmadım. Ama mesleğimde meşruiyete sahipmişim gibi davranabilmem için yeterince katman vardı. "Eve dön Tristian. Paul seni bekliyor. Paul'ün hâlâ seni önemseydiğinden emin olması gerek."

"Ben konuşmuyorum, Jessie Joe. Bu onlar için yeterli olmalı."

"Hala kravatların olsaydı daha çok ikna olurdu."

"O kravatları geri alamayacak. Siktir git arabamdan. Cevabım hayır."

Jessie Joe homurdanır. "İyi. Sadece seni gerçekten nasıl inciteceğimizi bildiğimizi bil, Tristian. Her şeyi biliyoruz." Pislik herif arabamdan kayarak iniyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Beni yalnız bırakıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Birden Hawk'ın neden bu kadar endişeli olduğunu anladım.

Ama Serena'yı hayatımdan çıkarmayacağım. Onun gülümsemesini görmek, kahkahalarını duymak, kollarımda titrediğini hissetmek beni daha önce sahip olmadığım bir şeyle dolduruyor.

Umutlar. Hayaller.

Gençliğimde oldukça kasvetli görünen bir gelecek için.

Yolumuza çıkabilecek her şeyden onu korumak zorundayım.

berrak gökyüzünün tadını bir şehir çocuğı olmaya geri dönemeyecek kadar çok çıkardım."

Kıkırdıyorum. "Şehrin tanımlanamaz kokusunu bir noktada özleyeceksin, eminim. Nostaljik olacak."

"Sizi temin ederim, bu olmadan da yaşayabilirim." Biraz su höpürdetiyor. "Ayrıca ne yaparsam yapayım, sanırım seninle birlikte olmak istiyorum, Serena."

Yüzüm kızardı. "Cazibeni konuşturuyorsun, ha?"

"Ne? Sen güzel, tatlı, seksi ve isteyebileceğim diğer her şeysin. Sahip olduğum her geleceğin senin yanında olmasını istiyorum. Ve bunu yaparken hayallerini bulmana yardım etmek istiyorum."

Sözlerine sırtımdan kendimi alamıyorum. Ben de ona bayılıyorum, ancak belirsizliğin büyüyen hayaletinden kurtulamıyorum.

Yemeğimizi bitirdik ve arabama doğru yola çıktık. Annemin arabasına. Kibarca istersem her zaman ödünç almama izin verir.

Tristian, çok tatlı biri, ellerini belime doluyor ve beni kendine çekiyor; bu kucaklaşma aramızdaki diğer her şey kadar güçlü.

Geceyi bir öpücükle noktalıyoruz, şimdiye kadar beni öptüğü son yirmi yedi seferde olduğu gibi harika bir şekilde, ama kim sayıyor ki?

"Seni eve davet ederdim ama sanırım hoş karşılanmıyorsun."

"Seni eve de davet ederdim ama sanırım seni çok uzun süre uzak tutarsam kardeşin çıldırır."

"Vahşi, tutkulu, yeni aşk sevişmelerinde yağmur kontrolü, ne yazık ki."

"Merak etme bebeğim. Bunu kesinlikle telafi edeceğim."

Bir öpücük daha. Tanrım, insanların bize bakmaya başlayacağını düşünmesem bütün gece bu otoparkta durup onunla öpüşebilirdim.

Ondan ayrılarak otoparktan çıkışımı izledi ve ben de eve dönüş yolculuğuma başladım.

"Hey, buradan sağa dön."

"Tabii," diyorum, hiç düşünmeden.

"Teşekkürler, küçük bir geziye çıkıyoruz. Sizi fazla tutmayacağıma eminim." Sese doğru döndüm.

Daha önce görmediğim bir adam.

Bağırıyorum.

Çığlık atıyor.

Bir süre bana ters ters baktı.

"Eee? Gözünüzü yoldan ayırmayın! Burada beş arabalık bir çarpışmaya neden olmak istemiyorum." İtaat ediyorum, diğer konularda kesinlikle aynı fikirde olmasam da bu konuda onunla aynı fikirdeyim.

"Talimatlarıma uyun. Önerilerimle beni daha fazla zorlamayın ve çok güzel anlaşalım." Beynim olanları kavırıyor ve "Zorlayıcı mı?" diye kekelemeyi başarıyorum.

Adam elinde bir kelebek bıçak döndürüyor.

Oh. Bu tür bir güç.

Pekala.

Bu berbat bir şey.

Evergreen Vadisi'nin kenarındaki küçük daireme doğru yola çıktım. Aslında kasabadaki tek apartmandı, Evergreen'in büyüklüğü düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

Çok küçük ama ihtiyacım olan her şeyi yapıyor. Artık ailesi olmayan bir adamım ve daha fazlasını karşılayabilecek olsam bile daha fazlasına ihtiyacım yok. Yıllar boyunca biriktirdiğim parayı, içinde gerçekten yaşayabileceğim ve gelişebileceğim bir şey inşa etmek için harcayacağımı söyledim kendime. Bir aileye layık bir şey.

Evergreen Valley'de her şeyi kendiniz inşa edersiniz ve biriktirdiğim o küçük birikim de bunun için yeterli olacaktır. Kereste ve işçilik tam olarak bedava değil.

Evimin kapısında bir şey gördüm.

Yaklaşırken bir kaşımı kaldırıyorum ve soyuyorum. Tek bir kağıt parçası. Gördüğümde dehşete kapılıyorum. Müfettişin bana bir mesajı olsaydı, posta kutusunu kullanırdı.

Hayır, bu sıska bir sümüklüböceğin yolu. Yırtıp atıyorum. Ve okudum.

Eve gel, seni bekliyoruz.

Titriyorum ve buruşturup atıyorum.

Daireme giriyorum. Bıktım artık. Beni bu konuda daha ne kadar rahatsız edeceklerdi? Onlara konuşmayacağımı söyledim. Bunların hiçbirini yapmak istemediğimi söyledim. Ama yine de başımın etini yemeye devam ediyorlar.

Sarhoş sapıkların hayatımdaki tüm tehditleri ücretsiz olarak sona erecek. Geri dönmeyeceğim.

Hayatta çok daha iyi bir şey buldum.

Kendimi temizliyorum. Biraz gerginim, bu yüzden ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Serena ile geçirmek istiyorum. Aslında tüm zamanımı onunla geçirmek istiyorum. Ama hayat bazen acımasız oluyor ve beni reddediyor. Ne yapabilirim ki?

Kapım çalındı.

Homurdanıyorum. Yine bana şahsen yalvarmaya mı geldi? Acımasız pislik. Belki de mesajımı iletmek için onu yere sermeliyim. Jessie Joe gibi zavallı biri üzerinde işe yarayabilir.

Tıklama daha hızlıdır.

"Kapıyı aç, yoksa bu şeyi tekmeleyeceğim." Bu

Jessie Joe'nun sesi değil.

Ben de cevap

verdim. Bu

Hawk.

Beni itiyor, itiyor ama ben yerimde duruyorum. "Nerede lan o?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Serena mı? Onu otoparktan çıkarken gördüm, dostum. Eve gittiğini düşündüm."

"Evde değil ve mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyor. Senin karanlık kışın onunla görülen son kişi, bu yüzden bana bir cevap vermeye başlasan iyi olur, yoksa yüzünü dövmeye başlayacağım."

Kot pantolona çarpan titreşimlerin eşlik ettiği bir çınlama sesi duyulur. "Cevap verecek misin?"

"Serena'nın nerede olduğuyla mı ilgili? Meşgulüm."

"Dostum, Serena olabilir ve umarım öyledir. Onun güvende olmasını istiyorum ve bir şey yüzünden çıldırıp onu tehlikeye atmaktansa senin hiçbir şey yüzünden çıldırmanı tercih ederim."

Homurdanıyor ve telefonu çıkarıyor. "Arayan Serena değil ama yine de cevap vermeliyim. Sen orada kal."

"Burası benim evim. Gidecek başka bir yerim yok."

Hawk kenara çekilip cevap veriyor. Konuşmanın sonunu onun ağzından duyuyorum. "Şu anda onun önündeyim. Kız kardeşim bana geri dönmedi, Fox. Gerçekten mi? Konuşmacı mı? Onun için mi?"

Hawk hayal kırıklığı içinde başını sallar ve düşünmeye başlar.

"Açık mıyım? Tristian Franklin? Sen misin? Beni duyabiliyor musun?" "Ah, evet. Merhaba?"

"Anlaşmanızı anlamam için çok fazla telefon etmem gerekmedi. Dinle, ben Hawk'ın arkadaşlarından biriyim. Bana Fox de." "Merhaba, Fox?" Biriyle ilk kez tanışmak için garip bir yol.

"Organizasyonla senden daha fazla uğraşmak istemiyorum ama yine de bazı aile bağlarım var. Araştırdım ve Paul Voss Kenny'yi buzladığında senin de orada olduğunu biliyorum. Sen de gördün."

Bu adam sanki dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi sırlarımı dökerken şaşkınlıkla telefona bakıyorum.

"Uğraştığımız bu organizasyonda en azından beyinleri olan insanlar olduğu için şanslıyız. Ve onların da duyguları ve bağları var. İnsanlar Kenny'yi severdi. Paul çizgiyi aştı. Artık kimse onu korumuyor ve bazı yetkili kişilere onu işlediği suçlarla ilişkilendiren sızıntılar var. Endişelenecek bir şey yok. Belki tanıklık etmen falan gerekebilir? Bilemiyorum. Ben avukat değilim."

"Dinle, tüm bunlar iyi hoş da, sen bunları nereden biliyorsun? Neden umursuyorsun ki?"

"Kardeşim, kız kardeşinin yanlış yola sapmadığından emin olmak istedi. Sizi şahsen tanımıyorum ama bağlantılarımdan dolayı benden daha suçlu olduğunuzu gösteren bir şey göremiyorum."

Hawk her şeyden çok buna sinirlenmiş görünüyor. "Harika, Fox, harika, ama kız kardeşimin nerede olduğunu bilmiyorum." "Kayıp mı?"

"Evet, bu adamı boğazlamak istememin tek nedeni bu."

Aklımda dişliler dönmeye başladı. "Hey, Paul'un köleleri ne olacak? Jessie Joe gibi mi?"

Fox cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Muhtemelen fareler gibi dağılıyorlar. Aileleri onları korumaz, hatta Evergreen Vadisi'ne bulaşmama kuralımızı ihlal etmek gibi aptalca bir şey yaparlarsa üzerlerine bile gelirler."

Bir nefes daha alıyorum ve çöp kutusundaki buruşuk nota bakıyorum. "Serena'nın nerede olduğunu biliyorum." Jessie Joe'nun notunda kullandığı "Biz" kelimesiyle Paul ve onu kastettiğini sanmıştım.

Şimdi o piçin bunun başka birini temsil etmesini istediğini biliyorum. Hawk'ı geçiyorum.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Kız kardeşinin iyi olduğundan emin olmak için. Sen de geliyor musun?"

Hawk sırtıyor. "Belki de onu gerçekten önemsedğin gerçeğiyle teselli bulabilirim." "Onsuz geçirdiğim her an, onu ne kadar önemsedığimi fark etmemi sağlıyor, dostum."

Yemin ederim, eğer o küçük ucube ona bir şey yaparsa.

Hawk'ın bana yapmakla tehdit ettiği her şeyi Jessie Joe'ya yapacağım, o zaman Hawk'ın devam edeceğini düşünüyorum. O bir şey yapmasa bile, ben yine de o şeyleri yapabilirim.

Televizyonda bir adam kaçırma olayı gördüğünüzde, genellikle işin içinde bolca ip ve koli bandı vardır. Pis bir arka oda ve genellikle tek bir küçük sandalye.

Bu o değil.

Onun yerine, şehirdeki bir gece kulübünün arka odasındayım. Derisi yırtık ve iç dolgusu dışarı sızan, pis kokulu bir kanepeye oturmam söylendi. Televizyon açık ama sadece yerel yayınlar var. Yeni milenyumun bir çocuğu olarak, birilerinin hala internet olmadan televizyon izlemesine şaşıyorum.

"Su ister misin canım?" diye soruyor beni kaçıran kişi ve bana ucuz bir plastik şişe uzatıyor.

"Tabii," diyorum ve kabul ediyorum. Mühürlü olduğu için içine bir şey kattığını sanmıyorum.

Bu çok garip bir durum. Bana kalmam söylenen yerin kalitesizliği ve burada kalmak istemediğimi söylediğimde bana bıçak sallaması olmasaydı, düpedüz saygılı biriydi.

Sadece bıçak olayı tüm deneyimi gerçekten aşağı çekiyor. Bu kulüpteki deneyimim hakkında olumlu bir inceleme bırakacağımı sanmıyorum.

"Burada daha ne kadar kalmam gerekiyor?"

Kısa boylu, kel adam omuz silkiyor. "Almak için

gönderildiğim şeyi alana kadar." "Peki bu ne?"

"Sevgili erkek arkadaşının işbirliği." "Tristian

mı? Onu ne için istiyor olabilirsin ki?"

"Tatlım, Smithport'ta bir ailesi var." Tamam, ben de bana tatlım demesinden hoşlanmıyorum. "Onu geri isteyen bir aile."

Berbat deri koltuğa geri gömüldüm. Tristian neye bulaşmış olabilir? Ya da karışmış olabilir mi?

Tüm bunlar hakkında bana karşı tamamen dürüst olmadığı için bir yanım ona kızgın ama bir yanım da anlayışlı. Bana yaklaştığı için ondan korkuyordum. Tüm bu şaibeli suç geçmişini de eklersek, çığlık atarak kaçabilirdim.

Ben de burada oturuyorum. Sıkıldım. Telefonumu bile kullanamıyorum.

Evet, bir grev daha var. Daha kötüsü de olabilirdi ama bu korkunç bir deneyim.

Parmaklarımı deriye vuruyorum. Televizyonda yerel haberler var. Smithport'taki bir dizi araba hırsızlığı hakkında korku tellallığı yapıyor. Uzaktan yakından ilginç bir şey yok. Evergreen Vadisi'nden hava durumu raporunda bir kez bahsediliyor. Biz sadece kenar mahallelerde, hiçbir şeyin olmadığı küçük bir kasabayız, bu yüzden ana haber kanallarının bizi görmezden gelmesine şaşırmadım.

Bir zil çalıyor, ön kapıya değil, tuhaf adamın beni tuttuğu arka odaya bağlı.

Cevap vermeye gitti ve adamın üzerinde yükselen Tristian içeri daldı. Hemen arkasında, kardeşim.

"Jessie Joe, bana şu anda neden yüzünü yumruğumla kırmamam gerektiğine dair iyi bir neden söyle?" "Bu

kadar çabuk çirkinleşmeyelim. Ona zarar vermedim. Değil mi?" diye cevap verdi Tristian'ın Jessie Joe

dediği adam. "Bu doğru mu?" Hawk bana bağırdı. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Beni sıkmak ve sinir etmek sayılır mı?" Cevap veriyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ama yüzüne yumruk atmanı protesto edecek kadar iyi değilim."

Tristian, "İyi, çünkü bu işin buraya varacağından eminim," dedi. "Çünkü, gerçekten, sana mesajı iletmek için başka bir yol göremiyorum, Jessie Joe. Benden bu kadar. Artık örgüt için çalışmıyorum. Gördüklerimden sonra olmaz. Dışarıda benim için daha iyi bir şey varken olmaz."

Jessie Joe homurdanıyor, tuhaf, itici, genizden gelen bir kakhaha. "Senin için daha iyi bir şey mi? Senin gibi aptal bir kas yığını için mi?"

Burada senin için en iyisi var, Tristian. Sadece bunu göremeyecek kadar

aptalsın." Ve böylece ilk yumruk sürüngeenin suratında patladı.

Kalbim küt küt atıyor. Elbette, her kız bir erkeğin onun için ayağa kalkmasını sever. Ama kendini savunmak da

önemlidir. Hawk da bu ani çıkışa biraz şaşıyor ama belki ki bunu onaylanıyor.

"Bundan daha iyi bir şey var Jessie. En azından benim için. Şehir hayatı çoğu kişi için iyidir, ama sadece birkaç hafta

Temiz havayı, güler yüzlü insanları ve döndüğüm her yerde gri asfalt ve betondan daha fazlasını görmeyi sevmek için küçük bir kasaba. Tüm bunlar bana hayatta her hafta maaş almaktan, sizi mutsuz eden bir iş yapmaktan daha fazlası olduğunu gösterdi."

"Hiçliğin ortasında mı yaşamak istiyorsun? Bir avuç cahil hödükle mi?" diye cevap verir sıksa adam. Tekrar yumruklanır.

"Onlar senin ve benim gibi insanlar. Ya da benim gibi, çünkü lanet olsun, şu anda kendini lanet bir pislik gibi gösteriyorsun, Jessie Joe."

Jessie Joe biraz kan tükürür ve bu bir diş midir? "Senin ne istediğin önemli değil, Tristian. Paul senin burada çalışmanı istiyor. Ve Paul ne isterse, onu alır. Paul'u kızdırmak istemezsin, değil mi?"

"Kaldırıma tekmelenen adam bu mu?" Hawk Tristian'a sorar. "Kusura bakma, hıyarlarımı birbirinden uzak tutamıyorum."

"Kaldırıma mı atılmış?"

"Mafyadan kovulmak gibi mi?"

Jessie gülüyor. Bunu yaptığı için tekrar yumruklanmamasına şaşırdım. "Paul'ü asla kesmezler. O çok önemli biri."

Tristian iç çeker. "Evet, ama Kenny daha önemliydi. Patronun bir hata yaptı ve şimdi hem senin hem de onun bunun bedelini ödeme zamanı."

Tuhaf adam dehşetle bakar. "İkinizin de neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Hawk omuz silkiyor. "Bir bağlantım var. Artık seninle hiçbir şey yapmak istemediklerini söylüyor. Polis buraya geliyor. Yani, bu işi onlara bırakabilirdik ama..."

"Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim, Jessie Joe," diyor Tristian eski iş arkadaşının üzerinde gezinmeye devam ederken. "Ve yüzünü sadece iki kez kırmış olmam, o küçük beyninde en azından biraz zekâ olduğunu kanıtıdır."

"Yalan söylüyorsun," diye yanıtlar öfkeli tuhaf adam. "Onu asla kesmezler. O çok değerli."

Odanın birkaç penceresinden yanıp sönen kırmızı ışıklar parlıyor.

"Yaptılar. Ve şimdi boka battı. Ve sen de yaptığın bu adam kaçırma ve sahte hapis olayı yüzünden başını belaya soktun Jessie Joe."

Jessie Joe pencereden dışarı bakar ve durumun gerçekliğini kavrar. "Tristian, beni bu şekilde satamazsın. Gitmeme izin vermelisin. Bir arka kapı var. Onlara beni burada bulamadığını ve kızın burada yalnız ve zarar görmemiş olduğunu söyle."

Sürüngen, Tristian'ın işbirliğini varsayar.

Yanlış varsayıyor. Tristian ondan çok daha hızlıdır ve onu omzundan yakalayarak kaçışını durdurur.

"Hayır, sanırım cömertliğimi tüketmişsin. Hapse girme zamanın geldi, Jessie Joe. Merak etme. Senin gibi sümüklü ve berbat birinin orada gelişeceğine eminim."

"Lütfen, sana her zaman bir kardeş gibi davrandım!"

"Yani, düzenli olarak benden çaldın, bana yalan söyledin ve beni otobüsün altına mı attın? Ne kardeşmişsin sen."

Bu gidip gelmeler Hawk ve benim bakışlarımızı değiştirmemize neden oluyor. Elbette, birbirimize acımasızca sataşılıyor ve birbirimize isimler takıyoruz, ama birbirimize böyle şeyler yapmayı asla hayal etmeyiz.

Çok geçmeden polisler geldi. Jessie Joe protestolarına devam edip Hawk ve ben dahil herkes hakkında kirli çamaşırları olduğunu haykırmaya başlasa da onu tutukladılar.

Kırmızı ışıktaki geçmekten daha ciddi bir suç işlemedim ve Hawk kazara bir kez çöp atmış olabilir. Biliyorum, çok korkunç insanlarız.

Neler olduğu hakkında bilgilendirildim. Bu sürüngenin kim olduğunu, patronunun kim olduğunu ve muhtemelen bir daha hiçbirisi için endişelenmek zorunda kalmayacağımı.

Polis raporlarını doldurup ifadelerimizi verdikten ve nihayet gitmekte özgür olduktan sonra kardeşim Tristian ve ben onun arabasına dönüyoruz. Ailemizin evine geri dönüyoruz.

Hawk ve Tristian araba yoluna gelene kadar çoğunlukla sessizler. Uzun bir gün oldu ve herkes yorgun, bu yüzden herkesin neden pek konuşkan olmadığını anlayabiliyorum.

Sonunda Tristian konuştu. "Aramız iyi mi?" diye soruyor kardeşime doğru.

Hawk bir an duraklar. "Muhtemelen konuşmamız gereken şeyler var. Ama sen bana kalbinin doğru yerde olduğunu kanıtladın. Daha iyiye doğru değişmeye çalıştığın için bu geçmişi sana karşı kullanmak yanlış olur. Yani, gerçekten mi? Evet, bence sorun yok."

Hawk bir yumruk atar ve Tristian yumruğu çarparak kabul eder.

Kardeşim daha sonra arabayı terk etti, beni ve erkek arkadaşımı geride bıraktı.

Biz de arabadan çıktık ve arabaya yaslanıp gece gökyüzüne bakmaya başladık.

Tristian, "Şehrin ışıklarının ne kadar çok yıldızı görmemi engellediğini hiç fark etmemiştim," diyor. "Bu şehirde bir sorun mu?"

"Evet. Gökyüzünü hiç Evergreen Vadisi'ndeki kadar canlı görmemiştim."

Bir süre sadece manzaranın tadını çıkardık. Takımyıldızlar, ayın parlaklığı ve her şeyin basit dinginliği.

Ama kelimelerimizden sonsuza kadar kaçamayız.

"Size karşı tamamen dürüst olmadıysam özür dilerim," diyor.

"Özür dileyecek ne var? Sen yanlış bir şey yapmadın, Tristian."

"Yani, evet, ama mafyadan kaçtığımı saklamak? Bir cinayete tanık olduğumu ve bunun sorunlara yol açabileceğini?

Seni hiçbir uyarıda bulunmadan tüm bunlara bulaştırmış olmam yanlış geliyor."

Ona doğru eğildim, onu kendime yakın tuttum. "Her şey yolunda, değil mi? Kötü adamlar hapse girecek ve hak etmedikleri sürece kimse zarar görmeyecek."

"Bir şeyler ters gidebilirdi." "Ama

hiçbir şey olmadı."

O da beni kendine yakın tutuyor, bir eli belimde. "Jessie Joe hiçbir zaman şiddet yanlısı bir tip olmadı, ama ya sen

çıldırırsan ve onun saldırmasına neden olursan?"

"Böyle bir şey olmadı. Ve önümüzde iyi bir gelecek varken geçmişe takılıp kalmamalıyız." Bana geniş bir gülümsemeye bakıyor. "Sen benim için fazla iyisin, Serena."

"Hayır, ben haklıyım ve bu yüzden bu konuda çenenı kapamalı ve benimle kalmalısn."

Derin bir kahkaha atıyor. "Sana neden bu kadar derinden aşık olduğuma dair bir soru var mı?"

"Mükemmel, harika, güzel ve seksi olduğumu mu?"

"Evet, ama bu konuda tatlı ve şiirsel olmaya çalışıyorum."

Daha çok kıkırdama ve kahkaha. Birbirimizle öyle bir yakınlık ve birliktelik bulduk ki. İkimiz çok farklı dünyalardan geliyor olabiliriz ama aramızda hayal bile edemeyeceğim bir bağ oluştu.

Veteriner olmak istiyorum. Bu, okula gitmek, öğrenci kredileriyle uğraşmak, bir dereceyi bitirmek ve bir gün düzgün bir muayenehane açmaya çalışmaktan bahsetmemek anlamına geliyor. Yüzleşilmesi gereken çok şey var.

Hayatına büyüdüğü yerden uzakta başlamak istiyor. Daha kırsal bir hayat. Öğrenmesi gereken çok şey ve bu yolda yaşayacağı çok sayıda kesik ve çürük var.

İkisi de ürkütücü kaderler. Ama

birlikte?

Bence bunu başarmak için çok iyi bir şansımız var.

Onu o sığır kamyonundan inerken ilk gördüğümde far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalmamın üzerinden aylar geçti.

Ve o aylar hayal edebileceğim en muhteşem aylardı.

Tristian evin ön kapısında beni beklerken Reuben'e koşum takımını takıyorum. Her zamanki gibi kot pantolon giymiş ama şimdi bir çift uygun yürüyüş botu var.

Tristian tipik bir Evergreen Vadisi vatandaşı olma yolunda ilerliyor. Kendine yakışanı yapıyor ve giyiniyor ve bir arsa satın alma işlemini tamamlayarak kendi evini inşa etme sürecine başladı.

Mafya için fedai olmanın gerçekten iyi para getiren bir iş olduğu ortaya çıktı. Ve Tristian hiçbir zaman çok para harcayan biri olmamıştır. Bu yüzden epey para biriktirmiş ve bu küçük para zulasını, evim dediği o küçük dairenin ötesine geçmek için kullanıyormuş.

Kendine ait bir şeyler kurmak için kardeşim ve arkadaşıyla birlikte çalışıyor. Bir çeşit meyve bahçesi yetiştirmeyi düşünüyorlar, ancak Tristian'ın gerçekten ne yapmak istediğini anlamak için bu konuda çok daha fazla ev ödevi yapması gerekiyor.

Ödev demişken, nihayet ihtiyacım olan üniversite derslerine başladım. Çalışmalarımı çevrimiçi ve derslere katılmak arasında bölerek daha kademeli bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. Veteriner hekimlik, bir kısmı doğru uygulama ve prosedür gerektiren bir beceri olduğu için biraz fiziksel varlık gerektiren bir çalışmadır, ancak daha akademik şeylerin çoğu sanal olarak yapılabilir.

Ne gerekiyorsa yaparım ama ailemi ve Tristian'ı çok seviyorum. Her ikisini de dengelemek son derece zahmetli olabiliyor ama ben kendimi her şeyi yoluna koymaya adanmış.

Koşum takımı Reuben'e düzgün bir şekilde takıldı ve ben de tasmağını elime aldım. "Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Erkek arkadaşına soruyorum. "Kesinlikle hazırım. Aslında, sanırım bu yürüyüşte liderliği ben alacağım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bundan emin misin, koca oğlan?"

Kasabanın yerlisi olarak tüm yürüyüşlerimize ben öncülük ediyordum. Ona kasaba hakkında bildiğim her şeyi göstermiş, hatta Lavender'in arkadaşlarından Tabitha'dan onu götürebileceği yerler hakkında bilgi almıştım. Eğer iyi ve düzgün bir dağ adamı olacaksa, buranın her karışımı avucunun içi gibi bilmesi gerektiğini düşündüm.

"Senin gezegendeki en muhteşem kız olduğuna adım gibi eminim."

Kıkırdıyorum. "Yani eğer korkunç bir şekilde kaybolursak, bunu geriye dönük olarak

bir hakaret olarak kabul edeceğim, o zaman." "Sorun değil, çünkü kaybolmayacağız."

Yürüyüş çantamız onun omzunda, bekçi köpeğimiz de hazır bir şekilde ormana doğru yola çıkıyoruz.

Yürüyüş konusunda kendine güveni arttıkça onu izlemek ilginç oluyor. Bunu yapmaktan hiç korktuğu falan yoktu. Tristian'ın kolayca korkutulabilecek bir adam olduğunu sanmıyorum. Daha çok adımlarının hızı, artık ayaklarına dikkat etmesine gerek kalmaması. Bu onun için nefes almak kadar doğal.

Bizi hangi yola götürdüğünü anlamam uzun sürmedi. Buraya birlikte ilk gelişimizle aynı yol. Ki bu birçok şey için bir ilkti.

Adımları mükemmel bir şekilde takip ediyor. Aradan geçen aylarda bu yoldan birkaç kez geçmiştik, ama bizim için her zaman özeldi ve her zaman aynı şekilde bitiyor gibiydi, ki bu hiçbir şekilde bir şikayet değil.

Tepenin zirvesine, Evergreen Vadisi'ne bakan platoya ulaşıyoruz. Sayısız kez gördüğüm ve asla bıkmayacağımı bildiğim bir manzara.

Tristian, "Bu manzarayı görmeden önce hayatım zaten değişme sürecindeydi," diyor. Uçsuz bucaksız manzarayı seyrederken kalçalarını tutuyor. "Bu kasabaya gelmişim ve bildiğim tek yere hiç benzemiyordu. Güneşin altında sıkı çalışmaya, küçük kasabalara ve Hint restoranlarının eksikliğine alışmaya başlamıştım."

Sürekli şikayet etmesine gözlerimi deviriyorum. Reuben yürüyüşün ortasında kestirmek için en sevdiği çim parçasını bulmadan önce köpek esnemesini yaptı.

"Yine de seninle tanıştığımda her şeyin tamamen değiştiğini anladım. Seni gördüğümdeki yalnız, mücadele eden halime

geri dönüş yok ve sonra sen gözlerimi her şeye daha da açtın. Tüm ormanların güzelliğini, ailenin tatlılığını,

ve... şey, sadece ikimizin arasında kalacak çok daha şehvetli ve cinsel şeyler."

"Ben bir yetişkinim; bunu söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Bununla bir yere varacağım. Ayrıca, nasıl olduğumu bilirsin. Böyle şeyleri sana anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim." "Ve bunu yapman için sabırsızlanıyorum."

"Serena, sadece ikimiz için her şeyin farklı olduğunu biliyorum. En doğal çiftler olmayabiliriz, şehirden gelen dövmeli bir kötü çocuk ve masum bir küçük kasaba kızı..."

"Hiçbir zaman çok masum olmadım." "Masum gibi mi?"

"Sanırım bunu alacağım."

"Kendine ne isim vermek istersen iste, sen benimsin. En azından, seni resmen benim yapmak istiyorum." Resmi olarak mı? Bu sözler beni sakarin bulanıklığımdan çıkardı. Bunu yapıyor olamaz, değil mi?

Çok erken gibi geliyor.

Cebinden bir şey çıkarıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Bunun için uğraşüyor. Bana şık bir altın yüzük hediye ediyor, iki yanında birer elmas ve iki zümrütle süslenmiş, benim doğum taşım.

"Serena, evlen benimle. Hayatımın geri kalanında yanımda başka kimseyi istemiyorum."

Çok erken gibi geliyor. Birbirimizi sadece altı aydır tanıyoruz. İnsanlar iki, üç yıl beklemiyor muydu? Kardeşimin ve arkadaşlarının çabucak evlendiğini biliyorum ama bu istisnai bir şeydi. Eşsiz.

Ve yine de...

Birbirimize duyduğumuz tutku, mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sıcak yanıyor. Hayatı onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum, bu kadar güvenilir bir destek kayası olduğu için değil. Bu da daha önce bahsettiğim aşk romanları kadar eşsiz.

Doğru hissettiriyor. Bu doğru. Kalbim bunu biliyor ve beynim de buna karşı çıkamıyor.

"Evet. Evet, elbette seninle evlenirim," diye haykırıyorum, içimden geçirdiklerim bir dakikadan kısa sürüyor. Ben bu sözleri söylerken Tristian'ın yüzü mutlak bir sevinçle aydınlanıyor. Yüzüğü parmağıma kaydırıyor.

Şaşkınlıkla bakıyorum. Evleniyorum. Ruh eşimi buldum. Bunu aylardır biliyordum ama hala inanamıyorum.

Beni kendine yakın tutuyor, sevgiyle gözlerimin içine bakarken elleriyle kıcımlı kavlıyor. "Sen benim kadını olacaksın. Güzel ve zeki, nazik ve tatlı, benim her şeyim."

Tristian beni öpüyor. Dili içeri bastırıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum, dilim onun kine dolanıyor. Tüm vücudum heyecandan ve olacakları beklemekten karıncalanıyor.

Gerçekten içine giriyoruz. Baştan savma oluyor. Son birkaç aydır bunu o kadar çok yaptık ki, birbirimizin ne istediğini biliyoruz.

Bana doğru eğiliyor, ellerini kalçalarımın gezdiriyor. Kotun içinden bana nasıl dokunacağını biliyor ve ateşimi körüklüyor.

Bundan çok daha fazlasını istememi nasıl sağlayacağını. Ellerini bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, bir kez daha kendimiz için güzel bir yatak inşa ediyor. Şehvetimizde o kadar kararlıyız ki, kıyafetlerimizi cerrahi bir etkinlikte soyuyoruz. Şortu, gömleği, ayakkabıları, çorapları, hepsi üzerinden düşüyor ve altındaki seksi, dövmeli formunu ortaya çıkarıyor. Benim gömleğim, kısa şortum, sütyenim, ayakkabıları, çoraplarım, sonunda külotumu geride bırakmadan önce vücudumdan çıkıyor.

Tamamen çıplak olmak istedik. Birbirimize karşı mutlak bir hoşgörü ve sahip olduklarımızın tadını çıkarmak için. Beni kucağına aldı ve o kadar yakın tuttu ki, göğüslerim göğsünün sertliğine bastırıyor, her küçük hareketimiz beni biraz daha tahrik ediyordu. Aleti kalçalarımın zonklayarak içeri girip beni iyice ve sertçe sikmeye hazır. Bacaklarım onun etrafına sarılmış, ikimiz de birbirimize duyduğumuz mutlak ihtiyaçla nefes nefese kalmış durumdayız.

Beni derme çatma yatağıma götürüyor, sürekli öpüşmelerimiz ve güzel şehvetimiz devam ediyor. Aletini aramızda tutuyorum ve onu gitmesi gereken yere doğru çekiyorum. Şimdiden onun için çok ıslak, onun için çok hazırım.

Kendini içeri itiyor, ben coşkuyla haykırırken yoğun bir şekilde içime giriyor. Bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor. Nasıl çalıştığım hakkında çok fazla deneyim ve bilgi edinmiş, klitorisimi tekrar tekrar nasıl okşayacağını, beni titretip kıvrınmamı nasıl sağlayacağını biliyor.

Ve aynı şey benim için de geçerli. Beni ona dayarken sikişinin üzerinde küçük bir sürtünme yapmamdan nasıl hoşlandığını biliyorum. Her hareketimde sırtını tırmalamamdan, kulağına tutsanızca mırıldanmamdan, nefesimin onu gıcıklandığından hoşlanıyor. Birbirimize olan şehvetimizi kucaklamaya devam ederken, onun için nasıl geriye doğru eğildiğimi, beni daha derin ve daha derin sikmesine izin verdiğimi.

O güzel çıplak vücudunu avuçlarımda hissetmek, sonuna kadar tadını çıkarmam gerektiğini bilmek. Böyle bir aygırı çekebileceğimi. Tadını çıkarmak inanılmaz bir duygu.

Birbirimizle mükemmel bir uyum içindeyiz. İlk seferimizdeki heyecan ve tutku hatırlıyorum. Hâlâ çok iyi anlaşıyoruz ama kimse ilk denemesinde mükemmel olamaz. Şimdi sadece şehvetin mükemmel bir senfonisi.

İçimdeki ateş onunkini körüklüyor. Her penetrasyonda arzu bedenime yayılıyor.
"Gezegendeki en güzel kadın, şimdi benim nişanlım," diye fısıldıyor, nefesi kesiliyor. "Ve yakında karım olacak."
İçimde derinlere doğru itiyor, his içimden fırlıyor ve beni ihtiyaçla çılgılık atmaya gönderiyor. Kollarım sarıldı

Etrafında dolanıyorum ve onu yakın tutuyorum, kucaklaması her an daha da sıklaşıyor. Zar zor dayanabiliyorum ama ne kadar uzun süre dayanırsam orgazmın o kadar yoğun olacağını biliyorum.

Bir vuruş daha. Bağırıyorum, neredeyse o kadar yüksek sesle bağırıyorum ki, aşağıdaki kasabadan beni duyuyor olmalılar.

Beni çok sert vuruyor. Doruk noktam vücudumda çılgınca ilerlerken ciğerlerimin tepesinde çığlık atıyorum, görüşüm mutlak yoğunluktan bulanıklaşırken kalbim göğüs kafesime karşı atıyor.

Tristian da zirveye ulaşıyor, amım onu tüm gücüyle sıkarken siki derinlerde zonklıyor, tüm tohumunu içime akıtması için doğanın istediğini yapıyor, sıcaklığı ve gücü için açgözlülük yapıyor.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Çok zevkli. Çok güçlü. O anda, bir insanın yeryüzünde olabileceği cennete en yakın şekilde birlikteyiz.

Bu heyecanı atlatıyoruz ve kısa süre sonra nefes nefese kalıyoruz, güzel çıplak bedenlerimizi ter basıyor. Aleti hâlâ içimde zonklıyor, sertliği hiç azalmıyor. Gittikçe azalıyor ama ondan kurtulmak için acele etmiyorum. Bunun yerine onun üzerine uzanıyorum, birlikte geçirdiğimiz anın huzurunun tadını çıkararak memnuniyetle mırıldanıyorum.

Sonra kalbinin üzerinde yeni bir dövme fark ediyorum. İsmim, üzerinde "Mülkiyeti" yazan bir kurdele üzerine stilistik bir şekilde yazılmış.

"Gördüğüm kadarıyla kendini benim olarak işaretliyorsun," diyorum parmağımı göğsünün hâlâ hassas olduğundan emin olduğum kısmında gezdirerek.

Tristian'ın hafifçe yüzünü buruşturması bana tahminimin doğru olduğunu söylüyor. "Doğru hissettim. Ameliyat olup kaburgalarımın birine dövme yaptırmadan senin adını kalbime en yakın şekilde yazabilirim."

"O kadar ileri gitmene gerek yok, aşık çocuk. Bu yeterince tatlı." Onu biraz daha kızdırdım. Belki bundan hoşlanmaya başlar. "Yine de seni geri çevirerek aptal durumuna düşürebilirdim."

"Yapmazdın. Cevabın ne olacağından emin değilsen soruyu sormazsın." "O kadar emin misin, aşık çocuk?"

"Gerçekleşmeyecek şeyler hakkında endişelenmememiz gerektiğini konuşmamış mıydık? Ya da olmadı mı? Artık benimsin Serena, hepsi bu."

Onu tekrar öperken kıkırdıyorum. "Belki ben de bir tane almalıyım. Senin adınla." "Sadece ikimiz için özel bir bonus düğün yüzüğü gibi bir şey mi?"

"Evet."

"Bu harika olur."

Tanrım, her şeyin üstüne bir de evlilik.

Ve ben daha 20 yaşında bile değilim.

Hayatımın bu kadar iyi olması için geçmiş yaşamımda hangi mucizeleri gerçekleştirmiş olmam gerektiğini merak ediyorum.

Epilog

SERENA

Tristian'la nişanlandığımı açıkladığımda kimse şaşırmadı.

Sanırım onunla geçirdiğim onca zaman ve o etrafta yokken onun hakkında susmayışım oyunu bırakmama neden oldu.

Sanırım Evergreen Vadisi'ndeki kızlar hızlı ve sert aşık olmaya meyilliler. Kardeşimin nişanı ve evliliği de en yakın arkadaşları gibi çabuk oldu.

Şimdi, bizim düğün günümüz.

Etrafımda pek çok örnek var ve birçoğu şu anda iki yıla yakın bir süredir birlikte ve hepsi inanılmaz derecede mutlu ve ilişkileri sadakat ve sevgiyle dolu.

Moore çiftliği, kardeşimin evliliğinden çok kısa bir süre sonra, bugün bir başka evliliğe daha şahit oluyor. Ailem kesinlikle çok heyecanlandı ve şimdiden torunlar hakkında konuşulmaya başlandı.

Lavender kısa süre önce Hawk'la birlikte hamile olduğunu açıkladı. Bunun beni bu tür spekülasyonlardan kurtaracağını düşünmüştüm ama anneler bazen anne şeyleri yaparlar.

Beklemesi gerekecek. Veterinerlik lisansımı alacağım ve muayenehanemi kuracağım. Evergreen Vadisi'nin bana ihtiyacı var.

Aile önemli ama ben gencim. Zamanım var.

Tristian, elbette, sonuna kadar arkamda. Onun da çözmesi gereken kendi sorunları var ama bana yakında bir gün baba olmayı dört gözle beklediğini söylüyor.

Benim evlilik törenim de Hawk'ınkinden çok farklı değildi. Birbirimize olan aşkımızı ve bağlılığımızı kutlamak için bir sürü insan toplandı.

Savannah ve Hunter birlikte oturuyorlar, Savannah yeni doğan kızlarını kucağında taşıyor, ikinci oğulları, ilk oğulları yanlarında sessizce oturuyor. Yeni kızlarının adı Robin, Tristian'la aramızda aptalca ama harika bir tartışmaya neden olan bir şey. Hunter'ın el sanatlarından bir özel mobilya işi büyütüyorlar ve çok iyi gidiyor. Yüz yıl dayanacak eski moda sert ahşap günümüz toplumunda çok nadir görülüyor.

Char ve Bear'ın ebeveynlik yolculuğu o kadar ilerlemedi. Char daha yeni göstermeye başladı. Tristian ve benimle özel olarak ilgilendiler, ona kök salma yolculuğunda yardımcı oldular ve beni iyi bir eş olmaya alıştırdılar. Hafta sonları onunla ve Savvy ile dikiş dikmemi bile sağladılar.

Fox ve Tabitha kendi yollarında başarılı oluyorlar. İkisi iş anlamında birlikte çalışmıyor, ancak her ikisinin de ayrı işleri ve hayalleri olmasına rağmen günün sonunda birbirlerinin evine dönmeleri ve birbirlerini desteklemeleri bana ilham veriyor. Bu bana Tristian'ın ve benim hayattaki farklı hedeflerimize rağmen bunun işe yarayabileceğini gösteriyor ve bana ilham veriyor.

Fox aynı zamanda mafya ve onu umursayıp umursamadıkları konusunda Tristian'ın can simidi olmuştur. Eski patronunu ele vermek için onay aldı ve bunu yaptı: cinayet ve üzerine yıktıkları bir dizi başka suçtan dolayı patron çok uzun bir süre hapse girecek ve eğer sağ çıkarsa, şimdiye kadar serbest bırakılan en yaşlı mahkum olarak dünya rekorunu kıracaktı.

Hawk ve Lavender düğünle ilgili işleri üstleniyorlar. Hawk ve ben hâlâ birbirimize şakayla karışık isimler takıyoruz ama artık ikimizin de yetişkin olduğu gerçeğini kabullenmeye başladık. Artık birbirimizle o kadar aptalca didişemiyoruz. İşlerimiz, umutlarımız, hayallerimiz ve en kötüsü sorumluluklarımız var.

Tristian'ın tarafında birkaç kişi var. Sanırım eski hayatından zehirli olmayan ve davet edilmeye değer bazı arkadaşları vardı.

Org müziğinin çalmaya başlamasını heyecanla bekliyorum. Her şey yolunda gidecek. Bu hayatımın en mutlu günü olacak ve ben buna inanıyorum.

Dört gözle beklediğim harika görünümlü bir düğün pastam var. Hannah's Sweet Stop'tan geldi ve yukarıda adı geçen Hannah pastayla ilgileniyor, son dakika rötuşlarını yapıyor. O da benim kadar gergin görünüyor ama bu bana tuhaf geliyor. Onu daha önce de bu tür etkinliklerde görmüştüm ve olabildiğince sakin ve akli başında biriydi. Acaba onu bu kadar rahatsız eden ne?

Sonunda org müziği çalmaya başladı. Oldukça rahatladım, bir sonraki adımın ne olacağını beklerken etrafta beklemek

çok yorucuydu.

Çiçeklerimi alıyorum, derin bir nefes alıyorum ve koridorda ilerlemeye başlıyorum. Tüm gözler üzerimde, çünkü gergin değilim.

Bu haliyle yeterli.

Bunun için bir prova vardı. Ve o provada koridorda zarif bir şekilde adım atmaya çalıştım, her zamanki koşuşturmamdan tamamen farklı, çok kadınsı ve zarif bir yürüyüş şekli.

Şimdi o özü yakalamayı umuyordum. Deniyorum, evet, ama başarılı olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok. Mihraba ulaşıyorum ve yerel papaz bana gülümsüyor.

Damadım beni bekliyor. Tristian istediğinde gerçekten iyi temizliyor, ama dürüst olacağım ve onu her zaman olduğu gibi sert tercih edeceğim. Yine de o yakışıklı adam için bolca zaman olacak, bu yüzden yapabiliyorken masum görünen Tristian'ın tadını çıkaracağım.

Beni gördüğünde gözlerindeki bakış çok sevimli ve bu anı ömrümün sonuna kadar hatırlayabilmek için dua ediyorum.

Papazımız evliliğin anlamı hakkında her zamanki sözleri söyledi. Ne olursa olsun birbirimize tamamen adanmış olmanın ne anlama geldiği hakkında.

Hepsi formalite. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmeseydik, gerekirse ordulara karşı birbirimizin yanında durmaya istekli olmasaydık burada olmazdık.

Reuben çağrıldığında bana doğru geliyor, yüzük yakasındaki bir kutuda saklanıyor. Bunun sevimli olacağını düşünmüştüm ve gerçekleştiğini görünce kesinlikle haklı olduğumu anladım. Tristian evlilik yüzüğünü ondan çıkarıp bana takdim ediyor.

Ona tapıyorum, onu arzuluyorum ve onu seviyorum. O da benim için aynı şeyleri hissediyor. Bu bizim bunu tüm dünyaya duyurma ve kutlama şeklimiz. Kelimeleri söyleriz. Yüzük parmağıma takılıyor. Karı koca, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun başlangıcı.

Herkesin önünde kucaklaşıyoruz, dudaklarımız buluşuyor ve G derecesini koruyoruz. Ne de olsa bizi izleyen çocuklar var. Alkışlar yüksek. Onlar da bizim için bizim kadar mutlular.

Gece dans, yemek, müzik ve sohbete dönüşüyor. Bizimle ilgili bir etkinlik olmaktan çıkıp tüm kasabanın saf neşesine dönüşüyor. Ve ben bundan memnunum.

Sonunda kendi düğünümüzü alkışlar arasında bırakıp Smithport'a doğru yola çıkıyoruz.

Büyük bir balayı planlamıştık. Ailemin hediyesi olan bir Fransa gezisi. Paris'in manzaralarını ve seslerini görecektik, ayrıca Fransız Alpleri'nde biraz yürüyüş yapacaktık. İkimizin de seveceği bir macera ve ilişkimizi resmiyete dökmenin güzel bir yolu gibi görünüyordu.

Bu Smithport'ta bir uçağa binmek anlamına geliyordu ve bu başka şekillerde de işe yaradı. Ben hala ailemle yaşıyordum ve Tristian da aile evi olmaya layık bir kulübe inşa etmeye çalışırken o küçük dairede kalıyordu.

Düğün gecenizde yaptığınız şeyler, diğer odada ebeveynleriniz varken yapmak istemeyeceğiniz şeylerdir.

Ayrıca, Evergreen Valley ne kadar küçük olursa olsun, lüks oteller konusunda o kadar da iyi değil. Vasat bir yatağı olan ve hala TV'lerinin en büyük cazibesinin renkli olması olduğunu söyleyen küçük bir motelimiz var. Yirmi birinci yüzyıla girdiğimizde pek de cazip bir şey değil.

Balayınızın başlangıcı için süslü bir şey istediniz. Kral boy yatak, hayır California kral boy yatak. Kaliteli şarap, oda servisi, sayısız diğer lüksler. Gelecek eğlencenin iyi bir başlangıcı.

Odamıza çıkıyoruz ve asansöre bindiğimiz süre boyunca birbirimize gergin bir şekilde kıkırdıyoruz, beklenti ikimizi de öldürüyor.

Kapıdan geçip arkamızdan kapattıktan sonra, o anda ve orada bana tecavüz etmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

Ve yapıyor da. Dudakları bu kez çok daha şehvetli bir şekilde dudaklarımda; adrenalini içime pompalanmaya başlıyor, arzum çok sıcak bir şekilde yanıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben ona pençe atıyorum, o da bana pençe atıyor.

Kısa bir an için mantıklı davranıyorum. "Yavaşla," diye fısıldıyorum. "Ne, bunu şimdi istemiyor musun?"

"Hayır, ondan değil. Sadece bu elbise özel ve gelecek on yıllar boyunca değer vereceğim bir şey olmasını istiyorum. Sanırım onu daha geleneksel bir şekilde çıkarmalıyım. Tutkunun sancıları içinde pervasızca olmayan herhangi bir şey gibi."

Gülüyor. "Oh, sanırım. Elbette."

Tristian kenara çekildi ve büyük süslü yatağa gitti. Soyunmaya başlarken bana doğru bakıyor. Bu smokini kiralamıştı. Cimrilikten değil, kendi deyimiyle "Bundan sonra smokini ne yapacağım?" diye düşündüğü için. Bir gelinlikle aynı manevi değere sahip olma eğiliminde değiller.

Giydiğim şey özel yapım. Savvy ve Char mükemmel olması için bana yardım etti. Bunu saklamak ve ileride görmek istiyorum. İşler zorlaşırsa, belki kızım bununla evlenir. Belki de daha yaşlı bir kadın olarak bunu giyer ve mutluluğumun başlangıcını hatırlarım. Bunu ne zaman isteyeceğimi bilmiyorum; sadece istediğimi biliyorum.

Düzgün bir şekilde saklanmaya hazır olması için yavaşça yere bıraktım. Aceleyle hareket ettim, çünkü lanet olsun kocamı istiyordum ve tüm bunlar sabaha kadar bekleyebilirdi. Kısa süre sonra üzerimde sadece dantelli beyaz bir üst, külot ve jartiyer kalmıştı, daha önce hiç görünmediğim kadar güzel görünüyordum.

Tristian'a döndüğümde yatakta oturmuş beni bekliyordu, zaten çıırılçıplaktı. Bana doğru bakıyor, kalın sikini okşuyor, benim için hazır.

söyledim. "Hey, seninleyken her zaman gitmeye hazır
olacağım."

Ben de onu ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum. Ben yaklaşırken sikini okşuyor ve ben de nispeten narın olan elimin onun yerine geçmesine izin veriyorum. Sertliğini, bana olan ihtiyacının ne kadar güçlü olduğunu hissetmek beni birazcık çılgına çeviriyor. Fikirleri benim için gerçekten önemli olan tek adam için dünyanın en seksi kadınıyım.

Yanağımı okşuyor, beni ona doğru itiyor ve yatağının kenarında dizlerimin üzerine kayarken ona sinsi bir gülümseme gösteriyorum. Sikini öpüyorum, şakacı bir şekilde yalıyorum, dilimi uzunluğunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Gücümün altında titriyor, ben onun altında, taşaklarına doğru derinlere inerken, o hassas küreleri ağzıma alıp onlara eşit derecede şefkatli bir ilgi gösteriyorum. Onun her şeyini, gücünü, seksi vücudunun her parçasını takdir ediyorum ve bunu eşit derecede ekstra özenle gösteriyorum.

Ağzımı hafifçe açıp ıslak öpücüklerle onu kızdırırken, ağzıma almadan önce tohumunun taşıyıcılarını sikine geri akması için geride bırakıyorum. Önümde çok fazla erkek var ve alabildiğim kadarını almaktan ve onun tutkuyla kıvrınmasını izlemekten büyük gurur duyuyorum.

Nefes nefese kalıyor ve inliyor, saçlarımı gözlerimden uzak tutmaya çalışarak uzunluğunu tamamen aşağıya indiriyorum, üyesini çok yoğun bir şekilde emerken dilim onun etrafında dönüyor. Çırpınıyor, Tanrı hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve ona tekrar tekrar nasıl gittiğimi kendine vergi olarak veriyor.

Tapınmaya devam ederken taşaklarına masaj yapıyorum ve onun gerildiğini hissediyorum. Ona hayal edebileceğim en günahkâr bakışı atarken içinden sızan bir parça prekumu höpürdetiyorum. Gözlerim onu ağzım kadar yutarken sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum ve ellerimde eriyor. Böylesine büyük ve güçlü bir adamın merhametimde olması heyecan verici ama bazen Tristian bunu nasıl daha da heyecan verici hale getireceğini biliyor.

Yanağımı okşuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Sana eski usul ihtiyacım var. Amını sikimin etrafında hissetmeye ihtiyacım var."

İçinde bir şeyler mayalanıyor ve bana her şeyini vermek istediği için gülümsemeden edemiyorum, sadece planladığımdan biraz farklı bir şekilde.

Tereddüt etmedim. Onun üstüne tırmanıyorum, o güçlü elleri vücudumda dolaşıyor. Seksimi ona göstermek için dantelli külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyorum, gitmem gereken yere ulaşana kadar kendimi kalçasına sürüyorum. Göğüslerimi üstümden çekip çıkarıyor, onlara masaj yapıyor, sıfırlıyor, sıkıyor ve o çok becerikli dokunuşunu hissetmeme izin veriyor.

Aleti yarığımı dürtüyor ve ben beklentiyle ona bakıyorum. Benim için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama elimde olmadan bir parmağımı kendi kıvrımlarımda gezdiriyor ve bu adam için ne kadar ıslak olduğumu görüyorum. Bana bunu yapması fikri ve bunun sadece bir başlangıç olduğu heyecanı. Onlarca yıl boyunca ona sahip olmaya devam edeceğim.

Onu içime doğru yönlendirirken, içime girip beni tamamen, o kadar mükemmel bir şekilde doldururken, sanki sadece benim zevk almam için yaratılmış gibi neşeyle ürperiyorum. Şimdiden birbirimize duyduğumuz arzuyla o kadar doluyuz ki, ikimizi de ihtiyaçtan ateşlendirecek şekilde hızla sevişmeye başlıyoruz. Aletini aşağı yukarı kaydırıyorum, aramızdaki her bir sürtünme ile içimdeki ateş yanıyor.

Tristian'ın elleri belimi kavıyor ve beni uzunluğunun aşağı ve yukarı doğru yönlendirirken, buluşmamıza kendi baharatını ve gücünü katıyor. İçime derinlemesine dalıyor, beni onun için haykırmaya itiyor. Tekrar yapıyor. Ve tekrar. Birbirimizi tamamen tutkularımızın içine atıyoruz, şehvetin bize rehberlik etmesine izin veriyoruz ve tüm bunların yoğun mutluluğunun içimizde giderek daha fazla çarpmasına izin veriyoruz. Ruhlarımız birleşiyor, birbirimize olan aşkımız çok dolu ve yoğun.

Onun olduğu yere gelmem fazla zaman almadı, orgazmın kıyısında oyalanıyordum. Ona sertçe biniyorum, güçlü kolları beni yukarı ve aşağı çekiyor.

Tüm bu coşkunun doruğunda, tek bir parmağımı klitorisime koyuyor ve beni sevişmemizle uyumlu bir şekilde ovuyor. Her şeyin üstündeki küçük garnitür bunu inanılmaz bir şey haline getiriyor.

Daha fazla dayanamıyorum. Titriyorum, doruk noktasının eşiği beni çok yoğun bir şekilde tahrip ediyor. Bunu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ve sonunda beni vurduğunda, kahretsin. Hayatımda hissettiğim en yoğun şey.

Bir dahaki sefere Tristian beni sikip aklımı başımdan alana kadar.

Sevgilim tam yanımda. Aleti titriyor, spazm geçiriyor, tohumunun her bir zerresiyle beni tamamen dolduruyor. Onun için çılgık atıyorum, eğer söylememe izin verirlerse tüm dünya tarafından duyulması için övgülerimi çınlatıyorum.

Bitkin bir halde kollarının arasına yığılıyorum. Kimse size evlenmenin ne kadar yorucu olduğunu söylemiyor ve eğer beni uyanık tutan azgınlığım olmasaydı, sanırım hemen yatakta sızardım.

Kollarında sımsıkı, birbirimizin gözlerine sevgiyle bakıyoruz, gülümsemelerimiz hafif ama gerçek. Sürekli uyanmayı bekliyorum. Bunun sadece aşırı ayrıntılı bir rüya olduğunu.

Hayır. Bu sadece hayatımın dinginliği. Kendi küçük mükemmellik dilimim.

Yol boyunca mücadelelerimiz olacak, evet. Umutlarım, hayallerim, hırslarım var. Bazıları gerçekleşmeyebilir. Bazıları hazır olduğumdan daha erken gelebilir. Ruhum zaman zaman ezilecek ve kalp ağrısı hissedeceğim. Veteriner olarak bunu istediğimi biliyorum.

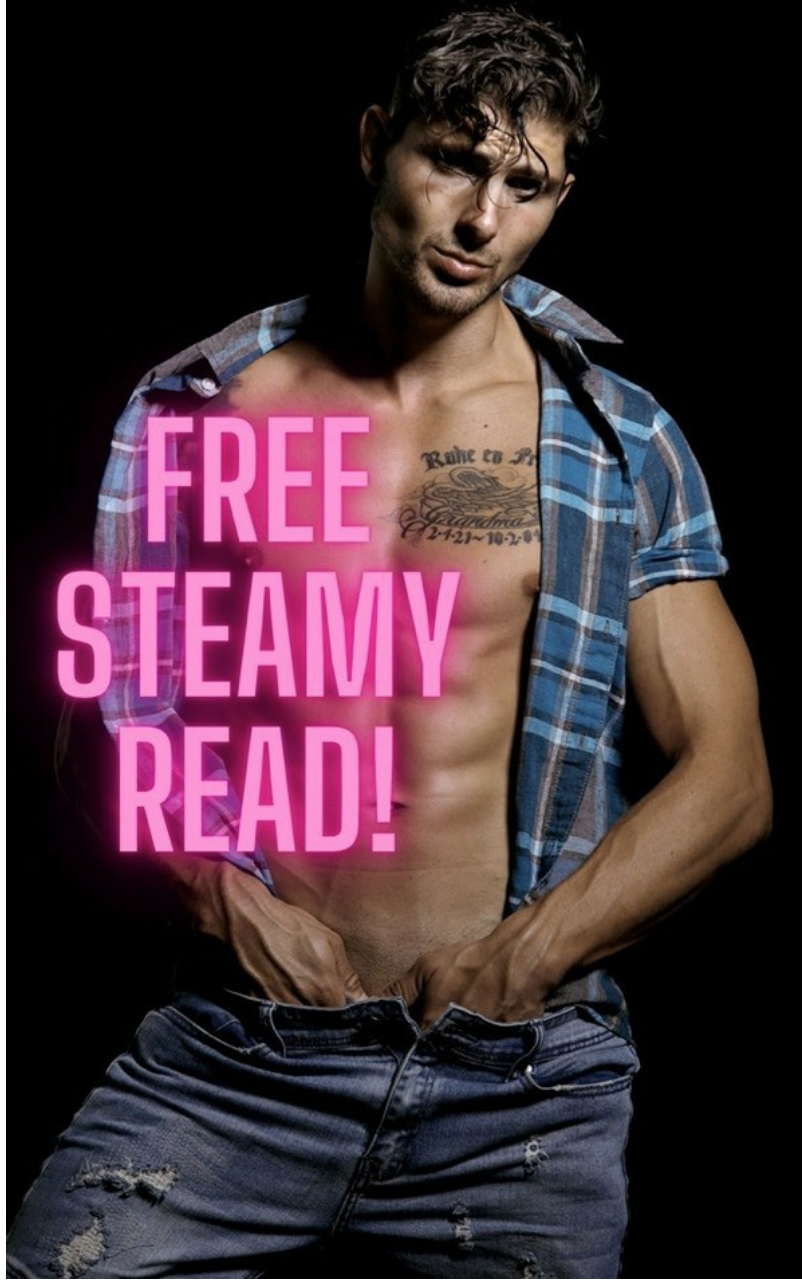
Daha yavaş tempolu bir yaşam tarzına uyum sağlamak için mücadele edecek. Kendi elleriyle bir şeyler inşa etmeyi

öğrenecek, küçük kasaba yaşamıyla nasıl başa çıkacağını öğrenecek ve ayakları yere bastığında daha fazlasını yapmak isteyip istemediğini anlayacak. Bir şeyler deneyecek. Başarısız olacak. Hayat böyledir işte.

Ne olursa olsun, birbirimize yaslanacağız. Devam etmek için gereken güç, birbirimize olan bağlılığımız ve ihtiyacımızla şekillenecek. Arzumuz, kendi mutluluğumuzun bir kısmını feda etmemiz gerekse bile diğerine daha fazlasını verme arzumuz.

İşte bizim aşkımız bu. Saf. Kırılmaz. Sonsuz.

yazar hakkında

Frankie Love'dan ücretsiz buharlı bir okuma almak için [BURAYA](#) tıklayın!

Frankie Love, kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor. Frankie kendi sakallı ateşlisine gülünç bir şekilde aşıktır, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutluluğa inanır. Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

Frankie'yi burada bulabilirsiniz:

www.frankielove.net

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.